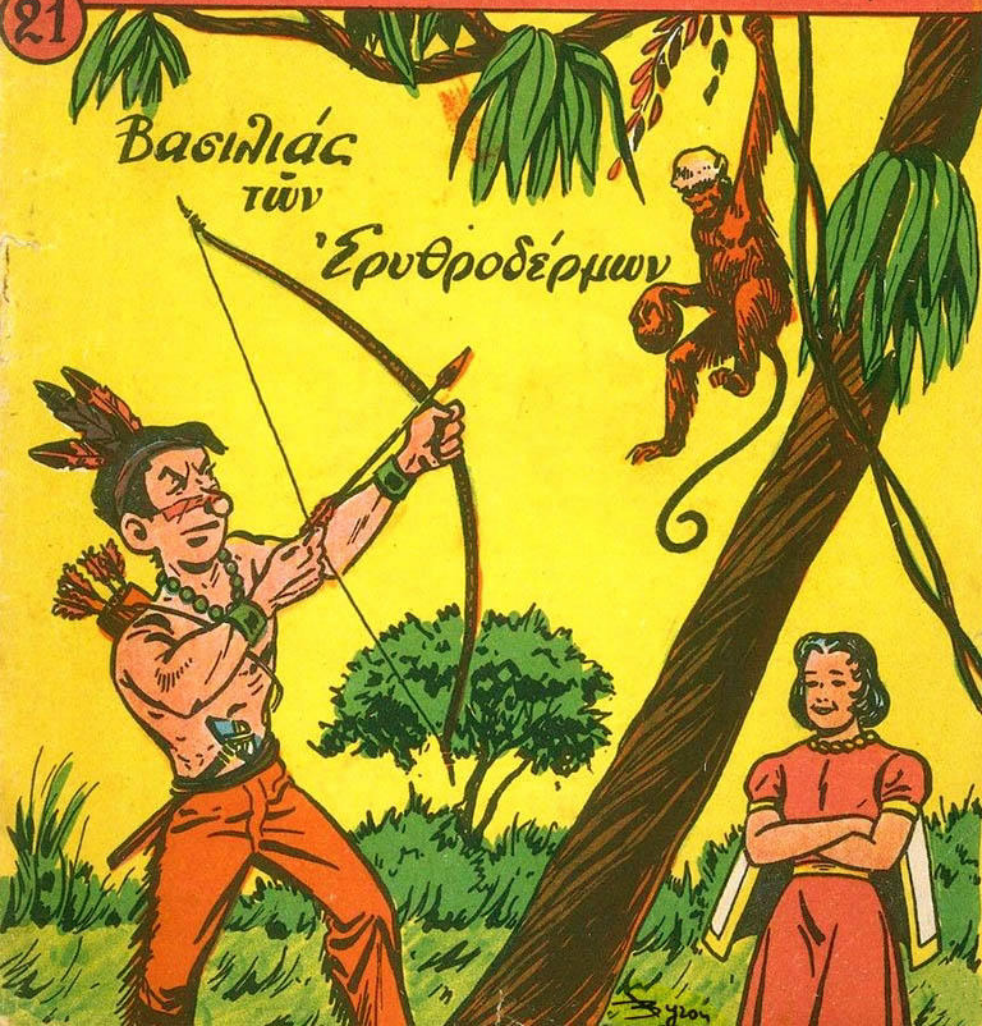

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

21

Βασιλιάς
τῶν

Ἐρυθροδέρμων

Χίλια Μαχαίρια!.

ΝΑ αυτόκίνητο ταξιδεύει γοργά μέσα στον πλατύ έξοχικό δρόμο. Οί επιβάτες του είναι μιά παράξενη συντροφιά.

Τό έδηγεί Ένα άγόρι, με πονηρό πρόσωπο κι' ξευπνα μάτια, όχι μεγαλύτερο από δέκα τεσσάρων χρονών. Δίπλα του είναι καθισμένο Ένα όμορφο και χαριτωμένο κοριτσάκι δώδεκα χρονών και μιά γυναίκα με γλυκά χαρακτηριστικά.

Στό πίσω κάθισμα είναι καθισμένος Ένας άθλητικός άντρας με άνδροπρεπή χαρακτηριστικά και δυό παράξενα πλάσματα.

Ό άντρας είναι ό δημοσιογράφος Τζιμ Μπάρτον και πηγαίνει με την οικογένειά του νά περάση λίγες εϋχάριστες μέρες σ' Ένα καταπράσινο βουνό, όπου έχει νοικιάσει μιά Ήπαυλι. Οί συνεπιβάτες του είναι ή γυναίκα του Έλσα, ή κόρη του Ντιάνα και ό γυιός του Ντάνυ.

Οί άλλοι δυό επιβάτες είναι Ένας νάνος, ό Μπιλ Φάκτ ή Κοντοστούτης, πού έχει τό πιδ κωμικό και πιδ χαζό πρόσωπο πού μπορεί νά γίνη!

Ό άλλος είναι Ένα μικροσκοπικό τέρας, ό Τσιπιτσιπί. Έχει τό μισό από τό μπόϊ τοϋ Κοντοστούτη. Τό σωμα του έχει ανθρώπινο σχήμα, αλλά άντι γιά στόμα και μύτη έχει Ένα μεγάλο... ράμφος

πουλ:ου και τ' αυτια του ει-
ναι μεγαλα και ορθια!

Το αυτοκινητο ταξιδευει
με μεγαλη ταχυτητα κι' αυ-
το κανει τον Κοντοστουπη,
που ειναι το πιο δειλο πλα-
σμα του κοσμου, να τρεμη
απο το φοβο του, προκαλων-
τας τα γελια των αλλων.

— Ντανυ μου!, μουρμου-
ριζει τραυλιζοντας. Μην τρε-
χεις ετσι! Μη, Ντανάκι μου,
να σε χαρω! Μη και με πια-
ση η καρδουλα μου! Γιατι
διαζεσαι; Μας κυνηγαει κα-
νενας; Κανενας! Λοιπον; Για
τι να μην πηγαίνουμε σιγα-
σιγα, με το πασο μας; "Ετσι
που μας πας, θα τρακάρου-
με σε κανένα δέντρο! "Οχι
πως φοβαμαι, δηλαδη, μα υ-
παρχει φοβος να παθω συγ-
κοπή! Σιγα-σιγα, Ντανάκι
μου! Σιγα-σιγα... σιγα-σι-
γα...

Μα ο Ντανυ, που διασκε-
δαζει με τον παθολογικο τρο-
μο του νανου, αναπτυσσει ολο
και πιο μεγαλη ταχυτητα, ο-
σο μιλαει ο Κοντοστουπης.

"Ο δρομος εχει γινει πολυ
στενός τωρα και περνάει απο
μιαν ξρημη και δασωδη πε-
ριοχη, εντελως ακατοίκητη
και ακαλλιέργητη.

— Ντανυ μου!, φωνάζει πα-
λι ο Κοντοστουπης. Κόψε λι-
γο ταχυτητα! Θά... θά...

— Θα θάλης τά... κλάμα-
τα!, λέει κοροϊδευτικά το τε-
ρατάκι ο Τσιπιτσιπ. Σκέψου
τί θα γίνη σε λίγο, όταν αν-
τικρύσουμε τους πρώτους "Ιν-
τιάνους. Λένε πως τα μέρη
αυτά είναι γεμάτα από έρυ-

θροντέρμους!

— Δάγκωσε τη γρουσουζι-
κη τη γλώσσα σου, μπασμέ-
νο!, γρυλλίζει ο Κοντοστού-
πης. Φίδι να την φάη! "Ακουσ
έκεί...

Και τότε συμβαίνει το κα-
κό. Καθώς παίρνει μια στρο-
φή του δρόμου, το αυτοκίνη-
το θρίσκεται μπροστά σ' έναν
πεσμένο κορμό δέντρου!

"Ο Ντανυ πατάει με δύνα-
μι τα φρένα, μα είναι άργα
πιά! Το αυτοκίνητο σκοντά-
φτει στον κορμό, κάνει μια
ολόκληρη τούμπα στον άερα
και πέφτει ορθιο, σε κανονι-
κή θέσι, έξω από το δρόμο
και ανάμεσα σε μερικούς άγ
καθωτους θάμνους!

Οί φίλοι μας είναι τυχεροί,
γιατι κανέναν τους δεν έχει
πάθει τίποτα από τη σύγκρου-
σι αυτή. Βρέθηκαν μάλιστα
δλοι καθισμένοι στις θέσεις
τους μέσα στο αυτοκίνητο,
έκτος από τον... Κοντοστού-
πη που τινάχτηκε στον άερα
και πήγε κι' έπεσε πάνω σ' έ-
ναν... άγκασωτο θάμνο!

Λεκάδες, εκατοντάδες άγ-
κάθια χώνονται στο δερμα
του νάνου, που ούρλιάζει σαν
πεινασμένο τσακάλι από τον
πόνο.

— "Ωωωωχ!, ξεφωνίζει.
Βοήθειααααα! Με σκοτώ-
νουνε! Μου μπηγουνε χιλια
μαχαίρια! Χιλιοι φονιάδες
με περικύκλωσαν και με δο-
λοφονουν με... στιλέτα! Που-
σαι Μουσολίνι να με δής! "Ε
συ καθόσουν σε λόγχες! "Ε-
γώ κάθομαι σε... στιλέτα!
Βοήθειαααααα! "Αρχισε να

μέ πιάνη ή καρδιά μου!

Προσπαθεί νά απαλλαγή από τά άγκάθια. Σέ κάθε κίνησή του όμως τά άγκάθια μπηγόνται όλο και πιό βαθειά στο κορμί του νάνου κάνοντάς τον νά ούρλιαζη πιό άγρια και πιό άπεγνωσμένα.

Ο Κοντοστούπης πιστεύει πραγματικά πώς χίλιοι δολοφόνοι τόν χτυπούν μέ σιλιέτα και τó μυαλό του σαλεύει!

— Είμαι πολεμιστής!, ξεφωνίζει. "Ωχ, ή καρδούλα μου! Είμαι... μονομάχος και ξιφομαχώ μ' έναν δλόκληρο στρατό! Πίσω και σās έφαιγα! "Ωχ! Θά σās σουβλίσω όλους! "Ωχ! Θά σās κόψω τά λαρύγγια! "Ωχ! Ζήτωωω! Τους πήρα φαλάγγι! "Ωχ!

Ο Τζιμ πηδάει από τ' αυτόκινητο, τρέχει κοντά στο νάνο, τόν πιάνει από τις άμασχάλες, τόν άποσπā από τόν άγκαθωτό θάμνο και τόν άκουμπάει χάμω.

Ο Κοντοστούπης, που από τόν πόνο και τó σάστισμα δέν καταλαβαίνει τί γίνεται γύρω του, άρπάζει ένα ξερόκλαδο και, σαλεύοντάς το σαν σπαθί, τó θάζει στα πόδια και χάνεται μέσα στο δάσος φωνάζοντας:

— Σταθήτε, θρασύδειλοι! Μή φεύγετε τιποτένιοι! Με χτυπήσατε προδοτικά στην πλάτη και τώρα τó βάλατε στα πόδια, έ;

Ο Τζιμ πηγαίνει πίσω στο αυτόκινητο γελώντας.

— Θά του περάση και θά ξαναγυρίση!, λέει. Τό αυτόκι

νητο χάλασε και προτείνω νά έγκατασταθούμε έδω. Θά φτιάξουμε μιā μορφή καλύψα μέ κορμούς δέντρων και κλαδιά. Τρόφιμα έχουμε μαζί μας και τó δάσος είναι γεμάτο άγρια φρούτα και κυνήγι...

— Και έρυθρόντερμους! συμπληρώνει ό Τσιπιτσιπ. Ντέν μου άρέσει τó μέρος αυτό.

**Ναδευχοδονόσωρ
και Ξέρξης!**

Α ΛΟΓΙΑ του Τσιπιτσιπ. Είναι προφητικά. Αυτό όμως δέν τó ξέρει ό Κοντοστούπης, καθώς τρέχει μέσα στο δάσος κραδαινοντας άγρια τó ξερόκλαδό του, μισότρελλος άκόμα από φόβο και πόνο. Τά μάτια του, θολά από την τρέλλα, βλέπουν διαρκώς μπροστά του πολεμιστές που ύποχωρούν τρομαγμένοι μπροστά στην έπίθεσή του!

— Σταθήτε, ντέ, φοβιτσιάρηδες!, φωνάζει. Έσύ εκεί πέρας, κρεμανταλά, δέν ντρέπεσαι νά φεύγης έτσι σαν λαγός; Κρίμα στο μπόϊ σου! Στάσου, λοιπόν, νά σου δείξω τί θά πñ... δερύκοκο! Στάσου νά σου γεμίσω τó κορμί... κουμπότρυπες! Κι' έσύ εκεί κάτω, χοντρομπαλά, γιατί τρέχεις έτσι; Χά, χά, χά! Φοβάσαι τόν τρομερό Κοντοστούπη, τó μεγαλύτερο ξιφομάχο τής Άμερικής! Δέ σέ κατηγορώ γι' αυτό! Άν ήμουν στή θέσι σου,

δὲ θὰ τολμοῦσα νὰ ἀντιμετωπίσω... τὸν ἑαυτὸ μου!

Καθὼς τρέχει, χτυπάει μὲ τὸ κλαδί του δεξιά κι' ἀριστερά στὰ τυφλά. Ξαφνικά, νοιώθει ἓνα χέρι νὰ τὸν ἀρπάξει ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ νὰ τὸν τραβάει πρὸς τὰ κάτω, ἀναγκάζοντάς τον νὰ πέση στὰ γόνατα. Ἐνα ἄλλο χέρι ἀρπάζει τὸ ξερόκλαδο καὶ τὸ πετάει μακριά.

— Προδοσία!, ξεφωνίζει ὁ νάνος τρέμοντας. Μὲ πρόδωσαν οἱ ὑπαρχηγοί μου καὶ μοῦ ἔστησαν παγίδα! Πεθαίνω σὰν τίμιος πολεμιστὴς ποὺ προσέφερε τὴ ζωὴ του στὴν πατρίδα! Ζήτη ἡ Ἀμερική!

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ αὐτὸ ποὺ βλέπει κάνει τὴν τρέλλα του νὰ ἐξατμιστῇ μὲ μιάς καὶ τὸν γεμίξει μὲ καινούργιο τρόμο, μεγαλύτερο ἀπὸ πρὶν.

Ἐνας ἄγριος ἐρυθρόδερμος τὸν κρατᾷ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Στὸ κεφάλι του εἶναι στερεωμένα μερικά φτερά. Τὸ πρόσωπό του εἶναι μπογιατισμένο ἀσπροκόκκινο καὶ στὸν ὦμο του κρέμεται ἓνα τόξο καὶ μιὰ φαρέτρα γεμάτη βέλη! Στὸ δεξιό του χέρι κρατᾷ ἓνα μεγάλο κυνηγετικὸ μαχαίρι κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ κόψῃ μ' αὐτὸ τὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπη!

— Ἀδερφούλη μου! τραυλίζει ὁ νάνος χλωμαζώντας νευρικά. Ἐ... ἔ... ἐρυθρόδερμάκι μου! Μὴ μοῦ κάνεις αὐτὸ τὸ μεγάλο κακὸ! Γιατί νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι; Δὲ σοῦ ἀρέσει; Δὲν ἔχει... ὁ-

μορφα χαρακτηριστικά; Μὴ! Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ λαιμό, θὰ πάθω συγκοπή καὶ θὰ τῶχεις κρῖμα στὴν ψυχὴ σου! Ὁχ, ἡ καρδούλα μου! Πάει νὰ κρεπαρῇ ἡ φουκαριάρα!

Ὁ ἐρυθρόδερμος, κρατῶντας πάντα τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὰ μαλλιά μὲ τὸνα χέρι, ἀρχίζει νὰ κατεβάξῃ τὸ μαχαίρι πρὸς τὸ λαιμὸ του. Ὁ νάνος νοιώθει πάλι τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ.

— Γὰ νὰ σοῦ πῶ!, φωνάζει. Εἶσαι ὁ... Ναβουχοδονοσωρ! Τὸ παραδέχομαι! Αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πῇ πὼς μπορεῖς νὰ με σφάζῃς σὰν ἀρνί! Ξέρεις ποῖός εἰμαι ἐγώ; Ὁ Ξέρξης! Ναί! Ὁ Ξέρξης, ὁ βασιλεὺς τῆς Περσείας! Σὲ πνίγω σὰν κοτόπουλο, Ναβουχοδονοσωρ!

Καὶ ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ ἄγρια χέρια καὶ πόδια, χτυπώντας τὸν ἐρυθρόδερμο στὰ καλάμια τῶν ποδιῶν καὶ στὴν κοιλιά.

Οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, ὁ ἐρυθρόδερμος παρατάει τὰ μαλλιά τοῦ Κοντοστούπη καὶ ἀφήνει τὸ μαχαίρι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του!

Ὁ νάνος εἶναι ἀκράτητος τώρα. Χυμάει, ἀρπάζει τὸ ζαλισμένο ἄγριο ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὰ τραβάει μὲ δύναμι. Ὁ ἐρυθρόδερμος χάνει τὴν ἰσορροπία του, πέφτει κάτω, χτυπάει τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ πέτρα καὶ μένει ἀναίσθητος.

— Ζήτη ἡ Περσία!, λέει ὁ Κοντοστούπη, Νίκησαμε!

Σκύβει, τραβάει τὰ φτερά

από τὸ κεφάλι τοῦ ἐρυθρό-
 δερμου καὶ τὰ στερεώνει στὰ
 μαλλιά του. Γδύνεται ἀπὸ τὴ
 μέση καὶ πάνω, κρεμάει στὸν
 ὦμο του τὴ φαρέτρα, περ-
 νάει στὴ ζώνη του ἓνα σφυρά-
 κι, πού ἦταν περασμένο στὴ
 ζώνη τοῦ ἐρυθρόδερμου, καὶ
 παίρνει στὰ χέρια τὸ τόξο.

“Ἔτσι ντυμένος σὰν ἐρυθρό
 δερμος, προχωρεῖ μέσα στὸ
 δάσος καμαρωτά - καμαρωτά.

— Εἶμαι ἄγριος!, μουρμου-
 ρίζει. Εἶμαι ἐρυθρόδερμος!
 Εἶμαι ὁ καλύτερος σκοπευ-
 τὴς τῆς φυλῆς μου!

Βλέπει ἓνα μεγάλο πουλὶ
 καθισμένο σ’ ἓνα κλαδί καὶ
 χαίρεται ἡ καρδιά του πού
 θὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ
 ἐπιδείξῃ τὴ σκοπευτικὴ του
 δεινότητα.

Τραβάει ἓνα θέλος ἀπὸ
 τὴ φαρέτρα, τὸ θάζει στὸ τό-
 ξο, τραβάει τὴ χορδὴ καὶ ση-
 μαδεύει τὸ πουλὶ.

— Θαύμασε τὸν Κοντοστού-
 πη, κόσμε!

Ἀφήνει τὴ χορδὴ καὶ τὸ
 θέλος ξεκινάει σφυρίζοντας.
 “Ἐνα πουλὶ πέφτει τρυπημέ-
 νο πέρα-πέρα ἀπὸ τὸ θέλος
 τοῦ Κοντοστούπη. Μὰ δὲν εἶ-
 ναι τὸ πουλὶ πού σημαδεύε,
 μὰ ἓνα ἄλλο, πού θρискόταν...
 δεκαπέντε μέτρα μακριά!

Μιά ὁμαδικὴ κραυγὴ ἀντη-
 χεῖ γύρω ἀπὸ τὸ νάνο, μιά
 κραυγὴ θαυμασμοῦ.

Κυττάζει γύρω του ὁ Κον-
 τοστόυπης καί... μαρμαρώ-
 νει! Καμμιά εἰκοσαριά... ἐρυ-
 θρόδερμοι, ὅπλισμένοι μὲ ἀ-
 κόντια καὶ τόξα, στέκονται
 ὁλόγυρα καὶ τὸν κυττάζουν

“Ὁ ἐρυθρόδερμος σημαδεύει τὴν
 Ἀστραπή.

μὲ θαυμασμό.

“Ὁ νάνος μουρμουρίζει ἑ-
 τοιμος νὰ λιποθυμήσῃ:

— Πάω!... Πάω!... Πάω!...
 Πάω!... Μανούλα μου!...

“Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐρυθρόδε-
 ρμους, ὁ πιὸ ψηλὸς καὶ πιὸ γε-
 ροδεμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους,
 πηγαίνει κοντά του καὶ τοῦ
 λέει στὴ γλῶσσα τῶν Ἰνδιάν-
 ων:

— Ἐγὼ Κόκκινο Γεράκι!
 Ἐσσύ;

“Ὁ Κοντοστούπης καταλα-
 βαίνει καὶ μιλάει λίγο τὴ
 γλῶσσα τῶν ἐρυθροδόερμων.

— Ἐ... ἔ... ἐγὼ Κοντοστού-
 πης!, τραυλίζει.

— Κοντοστούπης σπουδαί-

ος κυνηγός!, λέει τὸ Κόκκινο γεράκι. Κοντοστούπης θέλει παραβγούμε στο σημάδι;

«Μανούλα μου! σκέπτεται ὁ νάνος. Δέ μου ἀρέσουν καθόλου αὐτὰ τὰ... γλυκόλογα! Θέλει νὰ μὲ καλοπιάσει, γιὰ νὰ μὴ φέρω... ἀντιρρήσεις δὲταν θάρθη ἡ ὥρα νὰ μὲ φάη!...»

Καὶ λέει φωναχτά:

— Κοντοστούπης θέλει παραβγῇ στὸ σημάδι μὲ ἀδερφό του Κόκκινο Γεράκι! Κοντοστούπης πολὺ ἀγαπάει Κόκκινο Γεράκι! Πολύ, πολύ, πολύ!

— Κόκκινο Γεράκι ἀγαπάει Κοντοστούπη!, ἀπαντάει ὁ ἐρυθρόδερμος. Κόκκινο Γεράκι μονομαχίση μὲ Κοντοστούπη! Κόκκινο Γεράκι πεθάνη, Κοντοστούπης ἀρχηγός! Κοντοστούπης πεθάνη, Κόκκινο Γεράκι φάει Κοντοστούπη!

— "Ε; κάνει ὁ νάνος χαζὰ σαλεύοντας νευρικά τὴ μύτη του καὶ μορφάζοντας κωμικά ἀπὸ τρόμο. Τί εἶπες; Δέ μου ἀρέσουν καθόλου τὰ λόγια σου, φιλαράκο μου! Παράτα με ἡσυχῇ, Κόκκινο Γεράκι! Πεινασμένος σηκώθηκες πρωί-πρωί καὶ θέλεις νὰ μὲ φάς; "Οχι! Κοντοστούπης ὄχι μονομαχίση μὲ Κόκκινο Γεράκι!

Τὸ Κόκκινο Γεράκι ζαρώνει ἄγρια τὰ φρύδια του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐρυθρόδερμοι γύρω κουνᾶνε μὲ ἀποδοκιμασία τὸ κεφάλι τους.

Τὸ Κόκκινο Γεράκι λέει:

— Ἐγὼ πολὺ θυμωμένος! Κοντοστούπης, μεγάλος κυνηγός, ὄχι κάνει τιμὴ σὲ μένα μονομαχίση μαζί μου! Ἐγὼ τότε σκοτώσῃ Κοντοστούπη χωρὶς μονομαχίση!

Ἀπομακρύνεται δεκαπέντε μέτρα, γυρίζει καὶ βάζει ἓνα βέλος στὸ τόξο του.

— Μονομαχίση Κοντοστούπης ἢ ὄχι;

«Πα... Παναγίτσα μου!, σκέπτεται ὁ νάνος. Μπροστὰ γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμα! Τί νὰ κάνω; "Αν μονομαχήσω, θὰ μὲ σκοτώσῃ! "Αν δέ μονομαχήσω, θὰ μὲ σκοτώσῃ πάλι! "Ας μονομαχήσω, λοιπόν!»

Σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρουν τὰ κλάματα καὶ φουσκώνει τὸ στήθος του σὰν διάνος. Βάζει, μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμουν, ἓνα βέλος στὸ τόξο του, καὶ ἀντιμετωπίζει τὸν ἀντίπαλό του λέγοντας:

— Κοντοστούπης μονομαχίση!

Τὴν ἴδια στιγμή, χάνει τὸ κουράγιο του. Τὰ δάχτυλά του τευνώνουν τὸ τόξο, μὰ τὰ γόνατά του λυγίζουν. Πέφτει γονατιστός. Τὸ βέλος ποὺ εἶχε ἐξαπολύσει ὁ ἐρυθρόδερμος περνᾷ ξηστὰ ἀπὸ τὸ κφάλι του σφυρίζοντας ἀπαίσια!

«Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Μὲ πέτυχῃ ἢ δέ μὲ πέτυχῃ; Μὲ τρύπησῃ ἢ δέ μὲ τρύπησῃ; "Ωχ, ἡ καρδούλα μου».

Τὰ δάχτυλά του παρατοῦν τὴ χορδὴ τοῦ τόξου καὶ τὸ

θέλος ξεκινάει σφυρίζοντας, χωρίς ὁ Κοντοστούπης νὰ ση-μαδέψῃ καθόλου. Τὸ θέλος δὲ χτυπάει, φυσικά, τὸν ἐρυθρό-δερμο! Χτυπάει ὁμως κατὶ ἄλλο, πού ἦταν κρυμμένο ἀ-νάμεσα στὰ φυλλώματα ἐνὸς δέντρου, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Κόκκινου Γερακιοῦ.

Χτυπάει ἕναν τεράστιο ἀ-γριόγατο πού ἦταν συσπειρω-μένος ἐπάνω στὸ δέντρο, ἔτοι-μος νὰ πηδήσῃ κάτω καὶ νὰ πνίξῃ τὸν ἐρυθρόδερμο!

Τὸ θέλος τρυπάει τὸ λαιμὸ τοῦ θηρίου πέρα-πέρα καὶ ὁ ἀγριόγατος ἀφήνει ἕνα ἀνα-τριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ καὶ πέ-φτει κάτω, μπροστὰ στὰ πό-δια τοῦ Κόκκινου Γερακιοῦ!

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ ἀντίπα-λος τοῦ Κοντοστούπῃ μένει ἀσάλευτος, σὰν μαρμαρωμέ-νος, κυττάζοντας μὲ γουρλω-μένα μάτια τὸ θηρίο.

"Επειτα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐρυ-θρόδερμοι γύρω ζητωκραυγά-ζουν μὲ ἐνθουσιασμό, τὸ Κόκ-κινο Γεράκι τρέχει πρὸς τὸν Κοντοστούπῃ μὲ τὰ μπράτσα ἀπλωμένα.

"Ὁ νάνος, νομίζοντας ὅτι ὁ ἐρυθρόδερμος ἔρχεται γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, χάνει σχεδὸν ἐν-τελῶς τὶς αἰσθήσεις του.

— Μὴ... μὴ... μὴ, ἀδερφού-λη μου!, τραυλίζει. Μὴ!

Μὰ τὸ Κόκκινο Γεράκι τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν σηκώνει ψη-λά καὶ τὸν ἀκουμπάει πάλι χάμω. "Επειτα παίρνει μιὰ φούχτα χῶμα καὶ τὸ ἀδειάζει στὸ κεφάλι τοῦ νάνου!

— Τί... τί... τί... κάνεις; ρω-τᾷ ὁ Κοντοστούπης. Μὲ... μὲ

θάβεις ζωντανό; Λυπήσου τὰ νιάτα μου!

— Κόκκινο Γεράκι, λέει ὁ ἐρυθρόδερμος, χρωστάει ζωὴ τοῦ σὲ Κοντοστούπῃ! Κόκκι-νο Γεράκι ἀγαπάει πολὺ Κον-τοστούπῃ! Κόκκινο Γεράκι δώ-σῃ ζωὴ τοῦ Κοντοστούπῃ! Κοντοστούπης ἀδερφός!

Οἱ ἄλλοι ἐρυθρόδερμοι φῶ-νάζουν ὅλοι μαζί:

— Κοντοστούπης ἀδερφός! Κοντοστούπης ἀδερφός!

— Κόκκινο Γεράκι πᾶει Κον-τοστούπῃ σὲ Μαῦρο Μάγο!, λέει ὁ ἐρυθρόδερμος. Κοντο-στούπης πολὺ κοντός! Μαῦ-ρος Μάγος κάνει μπόι Κον-τοστούπῃ ψηλώσῃ!

"Ὁ Κοντοστούπης παίρνει θάρρος. Γουρλώνει τὰ μάτια ἀπὸ χαρὰ.

— Μὴ μοῦ τὸ λὲς αὐτό, ἀ-δερφούλη μου, καὶ μὲ πάρουν τὰ δάκρυα! Λὲς νὰ ψηλώσω λιγάκι; "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Πᾶει νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό! Πήγαινέ με ἀ-μέσως στὸ Μαῦρο Μάγο! Πή-γαινέ με. Κόκκινο Γερακάκι μου! Πήγαινέ με νὰ μὲ κάνῃ νὰ ψηλώσω!

Οἱ ἐρυθρόδερμοι, μὲ τὸν Κοντοστούπῃ στὴ μέση, προ-χωροῦν μέσα στὸ δάσος, πρὸς ἕνα συγκρότημα θράχων πού ὑψώνονται ἀνάμεσα στὰ δέν-τρα. "Εκεῖ, χώνονται σὲ μιὰ στενὴ σχισμὴ ἐνὸς θράχου καὶ κατεβαίνουν μέσα στὰ σκοτεινὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Γιὰ λίγη ὥρα προχωροῦν μέσα στὸ σκοτάδι. "Επειτα, βλέπουν φῶς μπροστὰ τους καὶ μπαίνουν σὲ μιὰ μεγάλη

σπηλιά, όπου είναι αναμμένη μια φωτιά με άρωματικά ξύλα.

‘Ο Γίγαντας!

ΓΥΡΩ από τη φωτιά χορεύουν έναν πολεμικό χορό μερικοί έρυθρόδερμοι. Πιο πέρα, είναι καθισμένοι χαμω ένας έπιθλητικός γέρο-ερυθρόδερμος.

«Αυτός είναι σίγουρα ο Μαύρος Μάγος!» σκέπτεται ο Κοντοστούτης.

Πηγαίνει κοντά του μαζί με το Κόκκινο Γεράκι που λέει στο γέρο:

Οι ‘Υπεράνθρωποι άρχισαν να σφουρεκοποιούν τους ‘Ερυθρόδερμους.

— Μαύρε Μάγε! ‘Ο Κοντοστούτης μου έσωσε τη ζωή! Μου είχες πη πώς έχεις ανακαλύψει ένα φάρμακο που μεγαλώνει τους ανθρώπους και ήθελες να κάνης πειράματα μ’ ένα έρυθρόδερμο! Μπορείς να κάνης τὰ πειράματά σου με τόν Κοντοστούτη. Θέλει πολύ να ψηλώση!

Τὰ μάτια του Μαύρου Μάγου άστράφτουν πονηρά.

— Καλά!, λέει. Μαύρος Μάγος κάνει Κοντοστούτη μεγάλο!

Παίρνει από δίπλα του ένα μικρό τσουκάλι και τὸ θάζει στη φωτιά, μουρμουρίζοντας κάτι μαγικά λόγια. Έπειτα, κατεβάζει τὸ τσουκάλι από τη φωτιά, παίρνει λίγο υγρό από μέσα του με ένα κουτάλι και τὸ δίνει στὸν Κοντοστούτη.

— Πιέτο!, τοῦ λέει.

— Θά... θά ψηλώσω;

— Θά ψηλώσης!

— Τόπια κιόλας!

‘Ο νάνος παίρνει τὸ κουτάλι και τὸ ἀδειάζει με μιὰς.

— “Ωχ!, κάνει βραχνά. Μ’ έκαψες παλιόγερε! Μὲ φαρμάκωσες! Μὲ δολοφόνησες! Τί φαρμάκι ήταν αυτό; Μούκαψες τὰ σωθικά! Καίγεται τὸ λαρύγγι μου! Καίγεται τὸ στομάχι μου! Πυρκαϊά! Πυρκαϊά! Φωνάζετε τήν... πυροσβεστική υπηρεσία!

Και τότε γίνεται κάτι άπροσδόκητο!

‘Ο Κοντοστούτης άρχίζει νά... μικραίνει!

Ζαρώνει και μικραίνει και γίνεται ένα μικροσκοπικό πλα

σματάκι πιό μικρό κι' από τόν Τσιπιτοίπ. "Έχει μιὰ σπιθαμή ύψος! Τὰ χεράκια του εἶναι τόσο μικρά ὥστε μὲ δυσκολία μπορεῖς νὰ διακρίνης τὰ νυχάκια του! Εἶναι σὰν μιὰ μικρὴ κούκλα!

Ἀπόγνωσι κυριεύει τὸν Κόντοστούπη.

— Χρί... Χριστουλάκη μου!, τραυλίζει. Τί κακὸ εἶναι αὐτὸ πού ἔπαθα; Πῆγα γιὰ μαλλὶ καὶ θύγηκα κουρεμένος! "Αχ, τί μοῦ ἔκανες, παλιόγερε! "Ημουν λεβέντης καὶ ντερμπεντέρης καὶ κύττα πῶς μὲ κατάντησες! Κακοῦργε!

Καὶ κουνάει ἀπειλητικὰ τὸ μικροσκοπικὸ χεράκι του. Ὁ γέρος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!, κάνει Τί νόστιμος πού εἶναι! "Ετσι μοῦρχεται νὰ τὸν σταματήσω σ' αὐτὸ τὸ μπῶδι γιὰ νὰ τὸν ἔχω νὰ γελάω! Μὰ εἶναι φίλος τοῦ Κόκκινου Γερακιοῦ καὶ δὲ θέλω νὰ τοῦ κάνω αὐτὸ τὸ κακὸ! Μὴ φοβάσαι, Κόντοστούπη! Θὰ ἀνακτήσης τὸ μπῶδι σου κι' ἄλλο ἀκόμα! "Εχε λίγη ὑπομονή!

— Ὑπομονή!, κλαψουρίζει ὁ νάνος. Τί ὑπομονὴ μοῦ τσαμπουνᾷς ἐκεῖ! "Ηθελα νὰ γινῶσουν κι' ἐσὺ σὰν ἐμένα στὸ μπῶδι νὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!

Περνοῦν μερικὲς στιγμές. Οἱ ἐρυθρόδερμοι γύρω του ἔχουν καρφώσει τὰ μάτια τους ἐπάνω στὸ μικροσκοπικὸ νάνο, περιμένοντας νὰ δοῦν τί θὰ συμβῇ...

Ξαφνικά, ὁ Κόντοστούπης

— Εἶμαι τρομερὸς τοξότης!, εἶπε ὁ Κόντοστούπης.

ἀρχίζει νὰ μεγαλώνη. Μέσα σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ὁ Κόντοστούπης ἀνακτᾷ τὸ μπῶδι του κι' ἔπειτα γίνεται πιὸ μεγάλος καὶ πιὸ μεγάλος...

Γίνεται σὰν τὸ Κόκκινο Γεράκι κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μεγαλώνη!

— "Αγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει. Πῶς φουσκῶνω καὶ μακραίνω ἔτσι καὶ ψηλῶνω καὶ πλαταίνω; Τί εἶμαι; Μπαλό-νι; Κοντεύω νὰ γίνω γίγαντας! Παναγίτσα μου! Τὰ δ-νείρά μου πραγματοποιοῦνται! Γίνομαι γίγαντας! Ὁ Κόντοστούπης δὲν εἶναι πιά

Κοντοστούπης! Είμαι ό πιό ψηλός και πιό μεγαλόσωμος άνθρωπος του κόσμου! Είμαι γίγαντας! Γίγαντακας!

Παύει νά μεγαλώνει. Τό μπόι του είναι τώρα σχεδόν διπλάσιο από τό μπόι ενός κανονικού ανθρώπου! Οί ωμοί του είναι πλατείς και μυώδεις! Τά μπράτσα του χοντρά και μέ άπίστευτη δύναμι!

— Χά, χά, χά!, κάνει μέ θαθεία θραχνή φωνή. Χό, χό, χό! Τώρα, γέρο, μπορώ νά σέ άρπάξω και νά σέ κάνω κομμάτια!

— Κύτταξέ με καλά! λέει ό γέρος. Κύτταξέ με στά μάτια!

Ό Κοντοστούπης σκύβει και τόν κυττάζει στά μάτια.

— Όρίστε!, λέει. Σέ κυττάζω! Κύτταξε τώρα έσύ τη γροθιά μου! Κύτταξέ τη καλ...

Η φωνή του σβήνει στο λαρύγγι του. Άπό τά μάτια του γέρου θγαίνει μιá παράξενη δύναμι, πού γοητεύει και αίχμαλωτίζει τόν Κοντοστούπη.

— Είσαι δοϋλος μου!, λέει ό Μαύρος Μάγος άγγλικά. Άκούς; Είσαι δοϋλος μου! Μά άναγνωρίζεις; Είμαι ό αφέντης σου! Είμαι ό κύριός σου! Κύτταξέ με!

Ό γέρος σηκώνεται και... αλλάζει μορφή! Γίνεται ένας όψηλόςσωμος άντρας μέ μαύρο κοστούμι και μαύρο μακρύ μανδύα! Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι σατανικά κι' ένα διαβολι-

κό χαμόγελο είναι ζωγραφισμένο σ' αυτά. Τά μάτια του σπιθίζουν από αφάνταστη κακία!

Τά μάτια του γίγαντα Κοντοστούπη πάνε νά βγούν από τις κόγχες τους από έκπληξι, άπορία και τρόμο! Ό άλλόκοτος άνθρωπος πού στέκεται μπροστά του είναι Έκεϊνος, ό μεγαλύτερος έγκληματίας πού έχει γεννησει ποτέ ό κόσμος! (*)

Οί ικανότητες του ανθρώπου αυτού είναι καταπληκτικές. Έχει την ικανότητα νά συγκεντρώνη τη δύναμι της θελήσεώς του στά μάτια του και νά την έκτοξεύη μέ τόση όρμή, ώστε νά χτυπάη τά θύματά του μέ δύναμι ηλεκτρικού σφυριού!

Τό καταπληκτικώτερο όμως είναι πώς μπορεί νά αλλάζει μορφή! Γίνεται μέ σύκολία... λιοντάρι, άνθρωπος, πουλί κι' ό,τι άλλο μπορεί νά φανταστή κανείς! Βέβαια, οί μεταμορφώσεις του αυτές δέν είναι πραγματικές, αλλά κάνει τούς άλλους νά τόν βλέπουν έτσι, χρησιμοποιώντας τη θέλησί του!

— Είσαι... Έκεϊνος!, τραυλίζει ό Κοντοστούπης.

— Ναί! Είμαι Έκεϊνος! Και είσαι δοϋλος μου, γιατί τό φάρμακο πού σου έδωσα σέ κάνει νά μñν μπορείς νά άντισταθής στη θέλησί μου! Θά κάνης ό,τι σου πώ! Σ' έκανα γίγαντα και οί έρου-

(*) Διάβασε τά τεύχη 14, 15, 16, 18 και 19.

θρόδερμοι θά σέ ἀνακηρύξουν βασιλιά τους. Θά τούς πάρης καί θά πᾶς νά ἐξοντώσης τούς ἐχθρούς μου, τόν Ὑπεράνθρωπο καί τὰ παιδιά του...

Κοντοστούπης ἐναντίον Ὑπεράνθρωπου!

 ΤΟ μεταξύ, ὁ Τζιμ, ἡ Ἑλσα, ὁ Ντάνυ καί ἡ Ντιάννα, μαζί μέ τόν Τσιπιτσιπ, ψάχνουν μέσα στοῦ δάσους γιά νά βροῦν τόν Κοντοστούπη, ἀνήσυχτοι γιά τήν ἐξαφάνισί του.

Τώρα ὅμως ὁ Τζιμ Μπάρτον καί τὰ παιδιά του εἶναι ντυμένοι μέ παράξενο τρόπο. Ὁ Τζιμ φορεῖ μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστή στολή μέ ἄσπρη μικρή χρυσοκέντητη μπερτα. Στό στήθος του εἶναι κεντημένο μέ χρυσή κλωστή ἕνα «Υ». Αὐτό εἶναι τὸ σήμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τοῦ πιὸ μεγάλου, τοῦ πιὸ ἀτρόμητου, τοῦ πιὸ ἑξακουστοῦ ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν! Ὁ Τζιμ Μπάρτον κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο!

Ὁ Ντάνυ φορεῖ μιὰ στολή ὅμοια μέ τοῦ πατέρα του, μέ τὴ διαφορά πὺς εἶναι κίτρινη καί τὰ κεντήματα τῆς μπερτας του κόκκινα. Εἶναι ὁ μικρὸς μὰ θαυματουργὸς καί πραγματικὰ ὁ κερανοδόλος Κεραυνός, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ποῦ τὰ παιδιά λατρεύουν καί θαυμάζουν! Ὁ Κεραυνὸς ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τοῦ πατέρα του: Εἶναι ἀπίστευτα δυνατός, τὸ

κορμί του εἶναι ἄτρωτο στὶς σφαῖρες καί στὰ χτυπήματα καί ἔχει κι' αὐτὸς τὴν ἱκανότητα νά πετάει! Νά πετάει σὰν ἕνα ἀετόπουλο, μὰ πολὺ πιὸ γοργά!

Ἡ Ντιάννα φορεῖ ἕνα κόκκινο φόρεμα μέ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπερτα. Εἶναι ἡ Ἀστραπή, ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Ἐχει κι' αὐτὴ τὶς ἱκανότητες τοῦ πατέρα της καί τοῦ ἀδερφοῦ της!

Κι' οἱ τρεῖς μαζί ἀποτελοῦν μιὰ μικρὴ ομάδα, ποὺ προκαλεῖ τὸν τρόμο τοῦς ἐχθρούς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

— Περίεργο!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πῶς χάθηκε ἔτσι ὁ Κοντοστούπης; Δὲν μπορῶ νά καταλάβω...

— Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει ὁ Τσιπιτσιπ ἀπὸ μακριά. Ἑλσα ἐντὼ ἀμέσως! Ἑλσα ἐντὼ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλῶς νά μπράτσα του, λυγίζει καί τεντώνει τὰ γόνατά του καί μέ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξι σκίζει τὸν ἀέρα σὰν χειλιδόνι καί προσγειώνεται κοντὰ στὸν Τσιπιτσιπ.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ.

— Ἀκου!, λέει ὁ Τσιπιτσιπ σαλεύοντας τὰ μεγάλα ὀρθία αὐτιά του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος στήνει τὸ αὐτί του καί ἀκούει κάτι μακρυνοῦς ἀκαθόριστους ἤχους, ποῦ δὲν μπορεῖ νά ξεχωρίσῃ καθαρά.

— Τί εἶναι; ρωτᾷ τὸν Τσιπιτσιπ ποῦ μέ τὴ διαπεραστικὴ ἀκοή του μπορεῖ ν' ἀκού-

ση νά πέφτη... βελόνα από δέκα μέτρα.

— Κάποιοι έργονται πρὸς τὸ μένος μας! λέει τὸ τερατάκι. Εἶναι πολλοί! Ἀνάμεσα τοὺς ξεγωοῖζω ὅμως καὶ κάτι ἄλλα θήματα πρὸ βαρειά, σὰν νὰ προέρχονται ἀπὸ νύκτα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, γυρίζει στὴ νύκτα τοῦ.

— Ἐλσα! τῆς λέει. Γύρισε πίσω στὰ ἀντακίητο. Φοβοῦμαι πρὸς θά ἔνοιησε μόνη!

Ἡ Ἐλσα διστάζει. Φοβάται μήπως συμβῇ κανένα κακὸ στὸν ἀγαπημένο τῆς ἄντρα καὶ στὰ λατομεμένα τῆς παιδιά. Ὑποκούει ὅμως, γιατί εἶναι αἰσθησιμὴ νὰ μὴ φέσκει ἐμπόδια στὸν ἀνδρῶνα τῶν Ὑπεράνθρωπων, καὶ ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ αὐτοκινήτου.

Στὸ μεταξὺ, οἱ ἄνθρωποι πλησιάζουν ὁλοένα. Ξαφνικά, ἕνα βέλος σφυρίζει στὸν ἄερα καὶ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρο. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Τὴν ἴδια στιγμὴν, ἐρυθρόδερμοι προβάλλουν ἀπὸ κάτω κατεύθυνσι μὲ τόξα καὶ ἀκόντια προτεταμένα.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τεντώνει τὴ χορδὴ τοῦ τόξου του στρέφοντας τὸ βέλος του πρὸς τὴ μικρὴ Ἀστραπή. Ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀποφεύγει τὸ βέλος μ' ἕνα πλάνιο πῦρριμα καὶ ἀπονειώνεται μὲ μιὰ ἐκτίναξη.

Πετώντας γαμπλὰ σὰν χελιδόνι, περνάει πάνω ἀπὸ τὸ

κεφάλι τοῦ ἐρυθρόδερμου καὶ τὸν ρίχνει ἀναισθητὸ μὲ μιὰ γροθιά.

Τὸ ἴδιο κάνουν ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνὸς πρὸ πέρα. Μὲ γοονά, μεθοδικὰ χτυπήματα ρίχνουν ἀναισθητούς ἄσους ἐρυθρόδερμους συντητοῦν.

Οἱ ἄνθρωποι ἀπαντοῦν μὲ ἀκόντια καὶ βέλη, μὰ τὸ κορμὶ τῶν Ὑπεράνθρωπων ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσάλου καὶ τὰ ὅπλα τῶν ἐρυθρόδερμων δὲν μποροῦν νὰ τὸ τρυπήσουν!

Ξαφνικά, οἱ Ὑπεράνθρωποι σταματοῦν κατάπληκτοι, βλέποντας ἕνα γίγαντα νὰ προβάλλῃ ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Εἶναι ἀγεδὼν διπλάσιος ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ φοβεροὶ μυῶνες σαλεύουν στὰ νοητὰ ὑποκόμματα τοῦ. Ἐνὰ δέντρο τὸν ἐμποδίζει στὸ δρόμο του. Ἀφήνοντας ἕνα ὑπόκοφο γούρλισμα, ὁ γίγαντας ἀπλώνει τὸ ἕνα τοῦ γέει, τὸ ἀκουμπάει στὸν κορμὸ καὶ σπρώχνει.

Τὸ δέντρο πέφτει σὰν νὰ ἦταν ψεύτικο, φτιαγμένο ἀπὸ χαρτόνι!

Ὁ γίγαντας προχωρεῖ καὶ σταματάει δέκα θήματα μακριὰ ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Καὶ τότε μὲ κραυγὴ ἀπορίας καὶ φρίκης θναίνει ὅτ' ἂν στήθη τῶν φίλων μας. Τὸ πρόσωπο τοῦ γίγαντα εἶναι ὁμοιοῦ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ... Κουτοστούπ! Εἶναι, βέβαια, πολὺ πρὸ μεγάλο καὶ ἔχει μιὰ

κτηνώδη έκφρασι, μὰ εἶναι τόσο ὅμοιο μὲ τοῦ Κοντοστούπῃ, ὥστε ἔχει κανεῖς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι βλέπει τὸ νάνο κάτω ἀπὸ ἓνα πολὺ δυνατό φακὸ!

— Λὲν εἶναι δυνατόν!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του. Τί καταπληκτικὴ ὁμοίότης εἶναι αὐτή! Ἡ ἴδια μύτη, τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο μέτωπο, τὸ ἴδιο χαλὸ χαμόγελο! Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου! Εἶναι σὰν δίδυμος ἀδερφὸς τοῦ Κοντοστούπῃ, ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν γιγάντων!

Ὁ Κοντοστούπῃς ἀνριεῖ.

— Πρόσεξε πῶς μιλάς!, λέει. Δὲν εἶμαι δίδυμος ἀδερφὸς τοῦ Κοντοστούπῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν γιγάντων! Εἶμαι δ... ἴδιος ὁ Κοντοστούπῃς! Ναί! ὁ ἴδιος ὁ Κοντοστούπῃς! Δὲν εἶμαι νάνος πιά, Ὑπεράνθρωπε! Δὲν εἶμαι κοντός! Ἔγινα γίγαντας! Ναί! Ἀκοῦς; Ὁ μεγαλύτερος γίγαντας καὶ ὁ πῶς δυνατός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Εἶμαι πῶς δυνατός κι' ἀπὸ σένα! Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, Ὑπεράνθρωπε, εἶμαι ἐχθρὸς σου! Εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τῶν παιδιῶν του! Ἀρχίζει ἡ μάχη, ἡ μεγάλη μάχη! Βοήθα με, Παναγίτσα μου!

Καὶ μ' ἓνα πήδημα ὁ Κοντοστούπῃς βοίσκαται κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπον. Πρὶν δ' ἡρώας μας προλάβῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, ὁ Κοντοστούπῃς σηκώνει τὴν τρομερὴ γροθιά του καὶ τὴν

κατεβάζει μὲ ἀπίστευτὴ φόρα στὸ κεφάλι τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Τὸ χτύπημα εἶναι τρομερό! Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαλίζεται καὶ ἀργίζει νὰ τρεκλίζει ἑτοιμὸς νὰ πέσῃ γάμω!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή μένουν ἐμβρόντητοι μπροστὰ στὴν καταπληκτικὴ σκηνὴ ἑνὸς γίγαντος Κοντοστούπῃ ποῦ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ πατέρος τους!

Δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν. Νὰ δρμήσουν ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπῃ; Νὰ χτυπήσουν τὸ φίλον τους; Ναί! Δὲν μποροῦν νὰ κάνουν διαφορετικά. Προέπει νὰ βοηθήσουν τὸν πατέρα τους!

Ἡ Ἀστραπή, καθὼς ὁ Κοντοστούπῃς ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ πάλι τὸν Ὑπεράνθρωπον, πετάει πρὸς τὸ μέος του, τὸν σπρώχνει μὲ δύναμιν ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ τὸν κάνει νὰ τρεκλίσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ νὰ ἀστοχήσῃ.

— Κοντοστούπῃ!, τοῦ φωνάζει τὸ κοριτσάκι. Κοντοστούπῃ! Γιατί χτυπᾷς τὸν Ὑπεράνθρωπον, τὸν καλύτερον φίλον σου, τὸ σωτήρα σου;

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ γίγαντας κοινοῦτεκεται. Μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Κοντοστούπῃ, πῶς εἶναι θολωμένο καὶ ὑπνωτισμένο ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ τῆς θελήσεως Ἐκείνου, κἀνὶ σαλεύει.

«Ἐχὼ μπροστὰ μου τὴν Ἀστραπή!, σκέπτεται. Τὸ ὁμορφὸ καὶ χαριτωμένο κορίτσι τοῦ καλύτερου φίλου μου!

Δέν πρέπει νά τήν χτυπήσω! Δέν πρέπει! Δέν πρέπει νά χτυπήσω τόν Κεραυνό καί τόν 'Υπεράνθρωπο!»

Τήν ίδια στιγμή ὅμως μιά φωνή μέσα στό μυαλό του λέει:

«Κοντοστούπη! Εἶσαι δοῦλος μου! Εἶσαι δοῦλος 'Εκείνου! Θά κάνης ὅ,τι σοῦ εἶπα! Χτύπησε τόν 'Υπεράνθρωπο! Χτύπησε τήν 'Αστραπή! Χτύπησε τόν Κεραυνό! Τσακίσέ τους! Σκότωσέ τους!»

Ὁ Κοντοστούπης παύει νά ἔχη δισταγμούς! Παύει νά βλέπη τοὺς φίλους του σάν φίλους καί τοὺς βλέπει σάν ἐχθρούς!

Με μιά ἀστραπιαία κίνησι ὁρμάει ἐναντίον τῆς 'Αστραπῆς καί ἡ μεγάλη γροθιά του χτυπάει τὸ κοριτσάκι στό κεφάλι!

Ἡ κόρη τοῦ 'Υπεράνθρωπου νοιώθει τὸ ἔδαφος νά χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της! Τὸ κορμί της τινάζεται στὸν ἀέρα καί πηγαίνει καί χτυπάει πάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου, ὅπου μένει ζαλισμένη καί σαστισμένη, κοττάζοντας τὸν Κοντοστούπη μὲ λύπη.

Ὁ Κεραυνὸς ρίχνεται πάνω στὸ γίγαντα καί ἡ μικρὴ γροθιά του τὸν χτυπάει στὸ στήθος. Ὁ Κοντοστούπης ἀφήνει μιά κραυγὴ πόνου καί παραπατάει μουρμουρίζοντας:

-- Θε... Θεούλη μου! Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ με χτύπησε; 'Ηλεκτρικὸ σφυρί; ὦχ, ἡ

καρδούλα μου!

Τὸ δεξιό του χέρι σαλεύει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καί χτυπάει τὸ γυιὸ τοῦ 'Υπεράνθρωπου στὸ κεφάλι. Ὁ Κεραυνὸς μετατοπίζεται δέκα μέτρα μακριὰ ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν πόνο καί τὴν ἐκπληξι.

Ὁ Τσιπιτσιπ ἐπεμβαίνει!

ΚΑΙ τότε ὁ 'Υπεράνθρωπος, βλέποντας ὅτι ὁ ἀλλόκοτος γίγαντας δὲν ἀστειεύεται καθόλου, ἀποφασίζει νά τὸν ἀντιμετωπίσῃ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι. Ὁ Κοντοστούπης ἔχει γίνῃ τρομακτικὰ δυνατός, πιὸ δυνατός ὅπὸ κάθε ἄλλο ἀντίπαλό του! Τί τὸν εἶχε κάνει νά ἀλλάξῃ ἔτσι μέσα σὲ λίγη ὥρα;

Ὁ ἥρωάς μας ἀνοίγει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καί τεντώνει τὰ γόνατά του καί τινάζεται σάν βολίδα μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, πρὸς τὸν Κοντοστούπη.

Τὸν χτυπάει στὸ στομάχι μὲ τὸ κεφάλι, μὲ φόρα ὀδύδας!

Ὁ Κοντοστούπης ἀφήνει μιά σφυριχτὴ ἀνάσα νά ξεπηδήσῃ ἀπὸ τὸ στήθος του καί διπλώνεται στὰ δύο, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο:

-- "Αἰγι Πάντες! Μ' ἔφαγε τὸ τέρας! Μὲ στραπατσάρισε! ὦχ! Θά σὲ τσακίσω, 'Υπεράνθρωπε! Εἶσαι ἐχθρὸς μου!

Καί ὁρμάει ἐναντίον τοῦ φίλου του, θγάζοντας ἀφροῦς

ἀπὸ τὸ στόμα του!

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ χτυπήσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο αὐτὴ τῇ φορά. Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ πηδοῦν ἐναντίον του ἀπὸ τῇ μιᾷ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά καὶ μιὰ τρομερὴ πάλῃ ἀρχίζει ἀνάμεσα στὸ γίγαντα Κοντοστούπη καὶ στὰ δύο παιδιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Τὸν χτυποῦν στὸ στήθος καὶ στὸ κεφάλι μὲ τίς γροθιές τους, μὰ ὁ γίγαντας κατορθώνει νὰ τοὺς ἀρπάξῃ σὲ μιὰ συντριπτικὴ λάβῃ, ποὺ κάνει τὰ κόκκαλα τῆς Ἀστραπῆς καὶ τοῦ Κεραυνοῦ νὰ πονοῦν!

Τὰ δύο παιδιὰ ἀγωνιοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ἀσφυκτικὸ σφίξιμο, σαλεύοντας τὰ μπράτσα τους καὶ τὰ πόδια τους χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐτοιμάζεται νὰ ἐπεμβῇ γιὰ νὰ σώσῃ τὰ παιδιὰ του, μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, νοιώθει ἓνα παρὰ ξενο ρίγος, μιὰ παγερὴ ἀνατριγίλα, νὰ διαπερνάει τὸ κορμὶ του· σὰν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Καταλαβαίνει! Τὸ συναίσθημα αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται Ἐκεῖνος, ὁ τρομερώτερος καὶ σατανικώτερος ἀντίπαλος ποὺ εἶχε γνωρίσει ποτέ!

Γυρίζει ἀπότομα καὶ βλέπει, σὲ ἀπόστασι δέκα μόνον μέτρων ἕναν ὑψηλὸ ἄντρα, μὲ διαβολικὸ πρόσωπο καὶ μακρὸ μαῦρο μανδύα, νὰ στέκεται καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ κο-

ροϊδευτικὰ μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στήθος.

— Ναί! λέει Ἐκεῖνος μὲ τὴ θεατιὰ ὑπόκωφῃ φωνῇ του. Ἐγὼ εἰμαι, Ὑπεράνθρωπε! Ἡ τύχη μᾶς ἔσμιζε καὶ πάλι! Ἡ μοῖρα μᾶς ρίχνει πάλι τὸν ἓνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου! Αὐτὴ τῇ φορά ὅμως ἔχω ὅλα τὰ ἀτοῦ! Σὲ πολεμῶ μὲ τοὺς ἰδίους τοὺς φίλους σου! Ἐγὼ ἔκανα τὸν Κοντοστούπη γίγαντα καὶ τοῦ ἀνέθεσα νὰ σᾶς τσακίσῃ! Τὰ παιδιὰ σου πεθαίνουν στὰ χέρια του καὶ ἐσὺ θὰ πεθάνῃς μὲ τὴ σειρὰ σου!

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου μὲ τίς χίλιες μορφές σπιθίζουν σατανικά. Ἡ δύναμις τῆς φοβερῆς θελήσεώς του συγκεντρώνεται σ' αὐτὰ καὶ ἐκτοξεύεται πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο, χτυπώντας τον κα τάσθηα!

Ὁ ἥρωάς μας νοιώθει ἓνα θῆαιο σπρώξιμο καὶ ἓνα διαπεραστικὸ πόνος στὸ στήθος! Μὰ ἡ ἀγωνία του γιὰ τὸν κίνδυνο τοῦ διατρέχουν τὰ παιδιὰ του πολλαπλασιάζει τίς δυνάμεις του!

Μ' ἓνα ταρσάτιο πήδημα ρίχνεται ἐπάνω στὸ μυστηριώδη καὶ ἀκατανίκητο ἀντίπαλό του, μὲ τὴ γροθιά ὕψωμένη.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ. Ἐκεῖνος ἀλλάζει ξαφνικὰ μορφή. Γίνεται ἓνας μικρὸς πύθγκος καὶ πηδάει πάνω στὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου! Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται καὶ τὸν κυνηγáει...

Ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο γίγαντας Κοντό-
στούπης ρίχτηκαν ό ένας πάνω στον άλλο!

Στό μεταξύ, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ βρίσκονται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Τὰ χοντρά μπράτσα τοῦ Κοντοστούπη τοὺς σφίγγουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ, κάνοντας τὰ κόκκαλά τους νὰ τρίζουν. Τὸ πρόσωπο τῆς μικρούλας κόρης τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔχει γίνει χλωμὸ σὰν πρόσωπο νεκροῦ. Τὰ χεῖλη τῆς τρέμουν ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ δοκιμάζει καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυλοῦν δάκρυα.

Δὲν εἶναι μόνο δάκρυα πόνου. Εἶναι δάκρυα λύπης, γιὰ τὶ εἶναι ἀνσχεκασμένη νὰ παλαίψῃ μέχρι θανάτου μὲ τὸν Κοντοστούπη, τὸν ἀγαπημένο φίλο τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ γιὰτὶ ὁ Κοντοστούπης προσπαθεῖ νὰ ἐξοντώσῃ τὴν οἰκογένεια τοῦ πιὸ στενοῦ φίλου του!

Ὁ Κεραυνὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά συστρέφεται προσπαθώντας νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ στραγγαλιστικὴ λαβὴ τοῦ γίγαντα, ποὺ τοῦ κόβει τὴν ἀνάσα, χωρὶς ὅμως νὰ καταφέρει τίποτα!

Ὁ Κοντοστούπης, ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ τὰ δυὸ παιδιά ὅλο καὶ πιὸ δυνατά, φωνάζοντας θριαμβευτικά:

— Ζήτω ὁ Κοντοστούπης, ὁ ἀτρόμητος, ὁ γίγαντας τῶν γιγάντων! Ζήτω ὁ Κοντοστούπης, ποὺ συντρίβει τοὺς Ὑπεράνθρωπους, τοὺς πιὸ δυνατοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου! Εἶμαι φοβερός, εἶμαι τρομερός, εἶμαι γιγάντιος, εἶμαι συντριπτικός!

Ἡ Ἀστραπὴ ἔχει πάψει πιά νὰ ἀντιστέκεται! Τὰ μά-

τια τῆς ἔχουν θολώσει καὶ ἀπὸ τὴ μύτη τῆς τρέχει πηχτὸ αἷμα! Γὰ αὐτιά τῆς βουίζουν σὰν νὰ ἤχουν ἐκεῖ μέσα ἑκατοντάδες ἀεροπλάνα καὶ χιλιάδες καμπάνες! Τὰ μέλη τῆς τρέμουν σὰν νὰ τὴν ἔχει πιάσει ὕψηλὸς πυρετός! Ἡ καρδιά τῆς χτυπᾷ μὲ τόση δύναμι, ὥστε τὸ κοριτσάκι περιμένει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή νὰ πάθῃ συγκοπή!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο, ἥρωικὸ καὶ συγκινητικὸ.

Ὁ Τσιπιτοίπ, ἀφοῦ ἔτρεψε σὲ φυγὴ πολλοὺς ἐρυθρόδερμους πηδώντας ἐπάνω τους καὶ χτυπώντας τους μὲ τὸ μεγάλο ράμφος του, παρακολουθεῖ τώρα τὴν τρομακτικὴ πάλη τοῦ Κοντοστούπη μὲ τοὺς Ὑπεράνθρωπους, μὲ τὰ μάτια του γουρλωμένα ἀπὸ φρίκη, ἔκπληξι, συμπόνια καὶ ἀπορία.

Ὁ Κοντοστούπης, ὁ στενὸς φίλος του μὲ τὸν ὁποῖο ἔκανε τόσο ὠραία... καβγαδικία, ἔχει γίνει θανάσιμος ἐχθρός! Ἡ δύναμι του εἶναι τόσο μεγάλῃ, ὥστε ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ σπαρταρᾶνε κάτω ἀπὸ τὸ σφίξιμό του καὶ κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν!

«Πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσω!», σκέπτεται ὁ Τσιπιτοίπ. Καὶ θὰ τοὺς βοηθήσω, ἔστω κι' ἂν χάσω γιὰ χάρι τους τὴ ζωὴ μου!»

Καὶ μ' ἓνα πήδημα, ποὺ θὰ τὸ ζήλευε ἀκόμα κι' ἓνας... ψῆλλος, τὸ τερατάκι τινάζεται πρὸς τὸ μεγάλο πρόσω-

πο του Κοντοστούπη και προ-
γειώνεται πάνω στην τερά-
στια μύτη του!

— Κοντοστούπη, λέει στο
γίγαντα, με συγχωρείς γι'
αυτό που θα κάνω! Είσαι φί-
λος μου, μά τώρα είσαι έχ-
θρός μου, γιατί θέλεις να
σκοτώσης τον Κεραινό και
την Άστραπη! Κλείσε τὰ μά-
τια σου!

Και ό Τσιπιτοίπ αρχίζει να
χτυπάει τον Κοντοστούπη στο
μέτωπο με τό μεγάλο ράμ-
φος του, θάζοντας όλη τή δι-
ναμί του!

— Ωχ!, ούρλιάζει ό νά-
νος — γίγαντας, "Αγιοι Πά-
ντες! Χάθηκαν! Ήρθαν... κύ-
κλωπες και με χτυπούν με τε-
ράστια σπαθιά! Βοήθεια!
Άστυνομία! Μὲ δολοφονοῦν!
Μὲ σφάζουν! "Ωχ, ή καρδιά
μου! "Ωχ, ή καρδούλα μου!
"Ωχ, ή καρδουλίτσα μου! Πε-
θαίνω!

Άνοίγει σπασμωδικά τὰ
μπράτσα του και αφήνει ἐ-
λεύθερους τὸν Κεραινό και
την Άστραπη που πέφτουν
χάμω λιπόθυμοι από ἐξάν-
τλησι.

"Επειτα φέρνει τὰ χέρια
του στο πρόσωπό του και άρ-
χίζει να στριφογυρίζει σαν
τυφλόμυγα, κλαψουρίζοντας:

— Μανούλα μου! Δολοφό-
νησαν τὸ μοναχογιό σου!
Δὲν πρόλαβα καλά-καλά να
γίνω γίγαντας και οί κύκλω-
πες ζήλεσαν και ήρθαν για
να με ἐξοντώσουν! "Ωχ, ό
καημένος! "Αχ, ό φουκα-
ράς! "Ιχ, ό άμοιρος!

Ό Τσιπιτοίπ, που έχει στο

μεταξύ πηδήσει πάνω σ' ένα
δέντρο, γελάει με τήν καρ-
διά του:

— Χά, χά, χά! Κοντοστού-
πη, σοῦ άρεσε; Μήπως τὰ
ραμφίσματά μου σ' έκαναν
να ξαναθρής τὰ λογικά σου;
Μήπως ξανάγινες φίλος μας;
Άπάντησέ μου, πριν έπιτεθώ
πάλι εναντίον σου!

Ό Κοντοστούπης κατεβά-
ζει τὰ χέρια του από τό πρό-
σωπό του και κυττάζει τὸν
Τσιπιτοίπ με το στόμα διά-
πλατα ανοιγμένο.

— Έ... έσύ με χτύπησες,
τέρας! μουγγρίζει. Τώρα θα
δής!

Και, με μιὰ κίνησι του χε-
ριού του, γκρεμίζει τό δέν-
τρο πάνω στο όποιο ήταν κα-
θισμένος ό Τσιπιτοίπ.

Ό Νάνος—Γίγαντας

ΤΟ μεταξύ ό
Υπεράνθρωπος συνεχίζει τη
μάχη του με Έκείνον, τὸν
άνθρωπο με τίς χίλιες μορ-
φές! Ό αντίπαλός του έχει
μεταβληθῇ τώρα σὲ έναν τε-
ράστιο... ἐλέφαντα, που όρ-
μάει πρὸς τό μέρος τοῦ Υ-
περάνθρωπου σαλεύοντας ά-
γρια τήν προθεοσικία του και
σαλπίζοντας διαπεραστικά!

Ό Υπεράνθρωπος δὲν πε-
ριμένει να συναντηθῇ κατά
μέτωπο με τὸν ἐλέφαντα. Ή
φόρα του είναι τόσο μεγά-
λη, ώστε φοβάται μήπως τὸν
παρασύρει στο τρέξιμό του
και τὸν ποδοπατήσῃ!

Χτυπάει γοργά τὰ πόδια

του χάμω, απογειώνεται σάν γεράκι και πετάει πάνω από τόν έλέφαντα. Τό θωρηκτό της ζούγκλας δέν προλαβαίνει νά σταματήσει.

Συνεχίζει τό δρόμο του για ένα διάστημα, παρασύροντας και ανατρέποντας μερικά δέντρα στο πέρασμά του, κι' έπειτα γυρίζει πίσω.

Ο έπιτιθέμενος όμως τώρα είναι ο 'Υπεράνθρωπος. Μιά μιá έπιδέξια, ακροβατική στροφή στον άέρα, κάθεται πάνω στη ράχη του έλέφαντα και ή τρομερή γροθιά του ανυψώνεται και κατεβαίνει με ταχύτητα και όρμη ήλεκτρικού σφυριού!

Μιά στιγμή όμως πρίν ή γροθιά του χτυπήση τόν έλέφαντα στο κεφάλι και του άνοιξη στα δύο τό κρανίο, 'Εκείνος αλλάζει μορφή! Γίνεται πάλι ένας πίθηκος κι' άμέσως έπειτα φίδι, αγριόγατος, λιοντάρι, και τέλος ξαναπαίρνει τη μορφή του ανθρώπου με τό μαύρο μανδύα!

Με την άκρη του ματιού τους, ό 'Υπεράνθρωπος και 'Εκείνος βλέπουν την έξελιξη που είχε πάρει ή μάχη του Κοντοστούπη και των δυό παιδιών, χάρις στην επέμβαση του Τσιτσιπί!

Η καρδιά του 'Υπεράνθρωπου γεμίζει χαρά και ανακούφισι, ένώ ό άνθρωπος με τις χίλιες μορφές άφρίζει από λύσσα.

Η δύναμι της τρομακτικής θελήσεώς του συγκεντρώνεται στα σατανικά μάτια του και έκτοξεύεται προς τόν 'Υ-

περάνθρωπο με τόσο δύναμι, ώστε ό φίλος μας πέφτει χάμω μισολιπόθυμος από τόν κλονισμό που ένιωσε.

'Εκείνος δέ δίνει στον 'Υπεράνθρωπο την εύκαιρία νά συνέλθη. Μεταβάλλεται σ' ένα μεγάλο άετό, πετάει προς τό μέρος του Κοντοστούπη και των δυό παιδιών και άρπάζει στα νύχια του τόν Τσιτσιπί, καθώς αυτός πέφτει μαζί με τό δέντρο που είχε γκρεμίσει ό Κοντοστούπης!

Τόν άρπάζει, ξεμακραίνει πετώντας και χάνεται μέσα στην πυκνή θλάστησι της ζούγκλας!

Πίσω, ό Κεραυνός κι' ή Άστραπή έχουν συνέλθη στο μεταξύ και έτοιμάζονται νά σηκωθούν και νά έπιτεθούν έναντίον του Κοντοστούπη.

Μά ό γίγαντας τους προλαβαίνει. Σηκώνει από χάμω τό πεσμένο δέντρο και κάνει νά χτυπήση μ' αυτό τά παιδιά!

— Θά σάς λυώσω!, φωνάζει. Θά σάς συντρίψω! Θά σάς...

Δέν αποτελειώνει τη φράση του.

Ο 'Υπεράνθρωπος, που είχε σηκωθεί με δυσκολία, βλέποντας τόν κίνδυνο στον όποιο έρίσκονταν τά παιδιά του, απογειώνεται σάν σφαίρα μέσα από την κάννη τουφεκιού!

Μιά μιá κίνησι του χεριού του, άποσπά τό δέντρο από τά χέρια του Κοντοστούπη και τό πετάει μακριά. Έπειτα στέκεται μπροστά στο γίγαν-

τα, τεντώνει τους μυώνες του, φουσκώνει το στήθος του παίρνοντας μια βαθειά ανάσα, σφίγγει την κεραυνοβόλα γροθιά του και, πριν ο Κοντοστόυπης προλάβει να αιμυθῇ, τὸν χτυπάει με άπίστευτη δύναμη κάτω από τὸ άοιστερό αὐτί.

Ὁ Κοντοστόυπης κλονίζεται σὴν δέντρο κάτω από τὸ τσεκούρι τοῦ ξυλοκόπου, παραπάτάει σάν μεθυσμένος καὶ άκουμπάει σ' ἕνα κοντινὸ θράχο γιὰ νὰ μὴ σωριαστῇ γάμω. Μένει ἐκεῖ τρέμοντας σύγκορμα, σάν νὰ περνάει ἀπὸ τὸ σῶμα του ἡλεκτρικὸ ρεύμα.

Παράξενα πράγματα συμβαίνουν τότε σὴν Κοντοστόυπη. Κάτι ἀλλάζει μέσα του, κάνοντάς τον νὰ πονῇ. Βλέπει γύρω του τὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα νὰ μεγαλώνουν, νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ παίρνουν κολλοσιήτες διαστάσεις.

Βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὴν Ντιάνα καὶ τὸν Ντάνυ νὰ μεγαλώνουν κι' αὐτοί, νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ γίνονται... γίγαντες πὸ μεγαλῶσωμοι κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κοντοστόυπη!

«Πα... Πα... Παναγίτσα μου! μουμουρίζει. Τί... τί... γίνεται ἐδῶ; Τί ἔπαθε ὁ κόσμος; Πῶς μεγαλώνουν ἔτσι τὰ δέντρα κι' οἱ ὄντοωποι; Μήπως ὁ Μαῦρος Μάνος ἔδωσε σ' ὄλους ἀπὸ κεῖνο τὸ φάουμακο ποὺ σὲ κάνει νὰ ψηλώνης; Ἄχ, μανούλα μου! Τί κακὸ ἔπαθα ὁ ἄμοιρος! Τὸ δνειρό μου ἦταν νὰ ψηλώσω, νὰ γίνω γίγαντας, νὰ

πάψουν νὰ με φωνάζουν Κοντοστόυπη! Κι' ἔγινα! Καὶ τώρα νὰ ποὺ ψηλώνουν ὄλα νύῶ μου, ἐνῶ ἐγὼ μένω ὁ ἴδιος! Ἔτσι, εἶμαι πάλι κοντὸς μορστὰ τους! Μαῦρε Μάνε μου! Ποῦ εἶσαι νὰ μοὺ δώσης κι' ἄλλο φάουμακο γιὰ νὰ ψηλώσω πεοισσότερο:»

Μὰ ὁ Κοντοστόυπης γελιέται. Δὲ μενάλώνουν ὄλα γύρω του! Ὁ ἴδιος μικραίνει πάλι καὶ ξαναγίνεται σιγαλογιὰ ὁ παλιδὸς Κοντοστόυπης καὶ τοῦ φαίνεται πῶς μεγαλώνουν τὰ πράγματα γύρω καθῶς, αὐτὸς Κονταίνει!

Ἡ άπονορήτευσί του δὲν ἔχει ὄρα. Δάκρυα κυλοῦν σὰ μάνουλά του καὶ τὸ κωμικὸ ποῶσώπὸ του μορφάζει άστεῖα θυμίζοντας παλιάτσo.

— Κοντοστόυπη, τοῦ λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἔγινες ἐπὶ τέλους ὅπως ἤσουν ποῶτά! Ἡ νόοθιά μου κάτω ἀπὸ τὸ αὐτί σου ἔρέθισε, φαίνεται, κάποιο ἄδένω σου καὶ ἡ ἐπίδοασι τοῦ φάρμακου ἔσβησε!

Ὁ Κοντοστόυπης συνέογεται ἀπὸ τὴν παραζάλη σὴν ὁποῖα τὸν εἶχε ρίξει Ἐκεῖνος. Κυττάζει γύρω καὶ καὶ ταλαθαίνει πόσο φριγντὸ ἔγκλημα εἶνε κάνει πολεμῶντας ἐναντίον τῶν φίλων του!

Τὸ ποῶσώπὸ του γίνεται κατακῆκκιο ἀπὸ ντροπή.

— Δοκίμασα νὰ σκοτώσω ἑσένα, Ὑπεράνθρωπε; τραυλίζει.

— Ναι!

— Ἐσένα, τὸν ἀδερφικὸ φίλο μου, τὸ σωτήρα μου;

— Ναί!
Δάκρυα κυλούν στα μάτια του νάνου.

— Θε... Θεούλη μου!; μουρμουρίζει. Γιατί με κρατάς ακόμα ζωντανό; Τιμώρησέ με! Καί, 'Υπεράνθρωπε, δόκίμασα νά σκοτώσω καί τόν Κεραυνό;

— Ναί!, απαντάει ὁ 'Υπεράνθρωπος. Καί τόν Κεραυνό!

Τά δάκρυα τρέχουν πιό ἄφθονα.

— Εἰμαι κακοῦργος!; φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Εἰμαι ἀνάνδρος! Θέλησα νά σκοτώσω ἕνα... παιδί, ἐγώ, ὁ... τρομερός Κοντοστούπης!... Δέν ἐπείραξα ὅμως καί τήν Ντιάνα, 'Υπεράνθρωπε, ἔ;

— Θέλησες νά τήν σκοτώσης κι' αὐτήν!

Ἡ ἀπόγνωσι τοῦ Κοντοστούπη δέν ἔχει ὄρια. Κλαίει τώρα μέ γοερούς λυγμούς, τραβῶντας τά μαλλιά του καί σαλεύοντας τή μεγάλη μύτη του!

— Εἰμαι ἕνας... ἄθεος!; οὐρλιάζει. Ρίχτε με χάμω! Πατήστε με! Συντρίψτε με! Σκοτώστε με! Τόλημσα νά σηκῶσω χέρι ἐναντίον τῆς Ντιάνας, ἐναντίον τῆς ὁμορφῆς καί χαριτωμένης κόρης τοῦ πιό στενοῦ φίλου μου! 'Εναντίον ἐνός κοριττοῦ! 'Εγώ, ὁ... ἱππότης Κοντοστούπης, θέλησα νά σκοτώσω ἕνα κορίτσι! Θεέ μου! Θεούλη μου! Τί περιμένεις; Γιατί δέ ρίχνεις τόν κεραυνό σου νά με κάνης στάχτη καί νά καθαρίσης τόν κόσμο ἀπό ἕνα

κάθαρμα σάν ἐμένα; Δέν τῇ θέλω τῇ ζωῇ μου! Δέν τῇ θέλω τῇ ζωῇ μου, σᾶς λέω!

Ὁ 'Υπεράνθρωπος προσαπαθεῖ νά τόν παρηγορήσῃ.

— Δέ φταίς ἐσύ. Κοντοστούπη!. τοῦ λέει. Δέν ἤξεοες τί ἔκανες! Σοῦ εἶχε ἐπιβάλει τῇ θέλει τοῦ 'Εκείνου, ὁ ἄνθρωπος μέ τίς χιλίες μορφές!

Τά μάτια τοῦ Κοντοστούπη λάμπουν ἀπό ξαφνική χαρά.

— 'Α... ἀλήθεια; λέει. Δέ φταίω ἐγώ; Αὐτό σημαίνει ὅτι με συγχωρεῖτε; Μέ... με συγχωρεῖς, Ντιάνα;

— Καί βέβαια σέ συγχωροῦμε, Κοντοστούπη!, λέει τὸ κοριτσάκι. Δέ φταίς ἐσύ!

Ὁ νάνος ἐνθουσιάζεται. κάνει ἕνα μεγάλο πήδημα, ἀφήνει μιὰ κραυγή ἐνθουσιασμοῦ καί ἀρχίζει νά... χορεύῃ!

— Ζήτω!, φωνάζει. Εἰμαι καινούριος ἄνθρωπος! Ξαναγεννήθηκα! Τώρα θά με δῆτε τί θά κάνω! Θά γίνω θηρίο καί θά κατασπαράξω 'Εκείνον! Θά τόν ἀρπάξω καί... Χοί... Χοί... στουλάκη μου! Χάνομαι! Τί εἶναι αὐτό;

Δεύτερος Γίγαντας!

 ΚΠΛΗΚΤΟΙ, γυρίζουν ὅλοι καί ἀντικρῶνουν κάτι ἀπίθανο καί τρομακτικό.

Ἕνας ἄλλος γίγαντας πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τους, παραμερίζοντας τὰ δέντρα

μέ τα χέρια του, όπως ένα παιδί παραμερίζει τα στάχυα!

Είναι ψηλός, πολύ πιο ψηλός από όσο ήταν ο Κοντοστούπης λίγη ώρα πριν. Το σώμα του έχει ανθρώπινο σχήμα. Στο κεφάλι του όμως αντί για μύτη και στόμα έχει ένα μεγάλο ράμφος πουλιού! Τα αυτιά του είναι πολύ μεγάλα και ὄρθια!

— 'Ο... ὁ... ὁ... Τσιπιτσιπί!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. "Άγιοι Πάντες! Τὸν ἔκανε κι' αὐτὸν γίγαντα ὁ ἄνθρωπος με τίς χίλιες μορφές! Παναγίτσα μου! Βάλε τὸ χεράκι σου! "Ένα χτύπημα με τὸ ράμφος του στὸ κεφάλι μου καί... ἀντίο νιάτα!

'Ο Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή κυττάζουν τὸν γίγαντα Τσιπιτσιπί, χλωμοὶ ἀπὸ φρίκη.

«'Ο κίνδυνος εἶναι μεγάλος!, σκέπτεται ὁ Ὑπεράνθρωπος. "Αν ὁ Κοντοστούπης μᾶς ἔφερε σὲ δύσκολη θέσι, ὁ Τσιπιτσιπί εἶναι ἀκόμα πιο ἐπικίνδυνος! Δὲν πρέπει νὰ συγκρουσθοῦμε μαζί του, πρὶν ἐξακριβώσω πόσο κακὸ μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει!»

Καὶ λέει στὰ παιδιά του:

— 'Απογειωθῆτε! Δὲ θὰ κι νηθῆτε ἐναντίον του παρὰ μόνο ὅταν σᾶς πῶ ἐγώ! Κεραυνέ, πάρε μαζί σου καὶ τὸν Κοντοστούπη!

Τὰ παιδιά ὑπακούουν ἀμέσως.

'Ο Κεραυνὸς ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέση

καὶ πετάει στὸν ἀέρα μαζί με τὴν Ἀστραπή!

'Ο νάνος παραληρεῖ:

— Εἴμαστε χαμένοι! Εἴμαστε ὅλοι χαμένοι! Κυττάξτε μπόι! Κυττάξτε ράμφος! Θεοὺλη μου!

Κάτω, ὁ Ὑπεράνθρωπος περιμένει ἀσάλευτος τὸν Τσιπιτσιπί. Τὸ γιγάντιο τέρας με τὸ ράμφος πουλιού πλησιάζει με μεγάλα βαρεῖα βήματα, ποὺ κάνουν τὸ ἔδαφος νὰ τρέμει!

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει με βραχνή στριγγή φωνή. Ἦρθε ἡ τελευταία σου ὥρα! 'Ο Τσιπιτσιπί, ὁ γίγας Τσιπιτσιπί, ἔρχεται νὰ σοῦ ντώση τὸ θάνατο! Ντὲν θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὴ φορὰ ἀπὸ τὰ νύχια Ἑκεῖνου!

Καὶ ὁ γίγαντας Τσιπιτσιπί, μ' ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα, ὀρμαίνει ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Τὸ κεφάλι του τραβιέται πίσω καὶ τινάζεται πάλι πρὸς τὰ ἐμπρὸς με ἀφάνταστη ὀρμή, με στόχο τὸ κεφάλι τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ μένει ἀδρανής. Μ' ἓνα μικρὸ πλάγιο βῆμα, βγαίνει ἀπὸ τὴν τροχιά τοῦ Τσιπιτσιπί.

Τὸ ράμφος τοῦ τέρατος, μὴ συναντώντας τὸν Ὑπεράνθρωπο, χτυπάει πᾶνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου καὶ καρφώνεται ἐκεῖ σὰν μαχαίρι!

Γρυλλίζοντας ἀνατριχιαστικά, ὁ Τσιπιτσιπί τραβάει τὸ κεφάλι του πίσω, ξεκαρφώνοντας τὸ ράμφος του καὶ παρασύροντας καὶ γκρεμίζοντας τὸ δέντρο!

— Νά πάρη ὁ ντιάβολος!,
μουρμουρίζει.

Καί γυρίζει σάν ἀστραπή
πρὸς τὸν ἀντίπαλό του. Μὰ
ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν τοῦ δί-
νει τὸν καιρὸ νὰ ἐπιτεθῇ.

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι, χυμάει
πρὸς τὸν Τσιπιτοίπ καὶ τὸν
χτυπάει μὲ τὴ γροθιά του στὸ
στήθος. Τὸ χτύπημα κάνει τὸ
τέρας νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν
πόνο, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ
ρίξῃ ἀναίσθητο. Τὰ χέρια του
κλείνουν γύρω ἀπὸ τὸ κορμί
τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὸν
σφίγγουν γερά.

Τὸ ράμφος τοῦ ἀνεβοκατε-
βαίνει μὲ ὀρμὴ καὶ χτυπάει
τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ κεφάλι
μιὰ, δύο, τρεῖς φορές!

Βέβαια, τὸ δέρμα τοῦ ἡ-
ρωᾶ μας εἶναι σκληρὸ καὶ ἐ-
λαστικὸ σάν ἀτσάλι καὶ τὸ
ράμφος τοῦ Τσιπιτοίπ δὲν τὸ
τρυπάει. Τὰ χτυπήματα ὅ-
μως εἶναι τόσο δυνατά, ὥστε
γιά μερικὲς στιγμὲς ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος χάνει σχεδὸν τὶς
αἰσθήσεις του.

Ὁ Τσιπιτοίπ τὸν σηκώνει
ψηλότερα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ
χτυπήσῃ πάλι τὸν Ὑπεράν-
θρωπο στὸ στήθος. Μὰ δὲν
προλαβαίνει.

Ἡ Ἀστράπη, ποὺ παρακο-
λουθεῖ ἀπὸ ψηλὰ τὴν τρομα-
κτικὴ αὐτὴ μονομαχία, ἀφή-
νει μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ
χαμηλώνει ἀπὸτομα σάν γε-
ράκι. Ὁ Κεραυνὸς τὴν ἀκο-
λουθεῖ, ἀφήνοντας τὸν Κον-
τοστόυπη πάνω σ' ἓνα δέν-
τρο.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐπιτίθενται
ἐναντίον τοῦ Τσιπιτοίπ ἀπὸ

δύο μεριές. Ὁ Κεραυνὸς τὸν
ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ράμφος καὶ
τραβάει μὲ δύναμι πρὸς τὰ
πίσω, ἀναγκάζοντας τὸν γι-
γαντώσωμο Τσιπιτοίπ νὰ γυ-
ρίσῃ τὸ κεφάλι του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ Ἀστρα-
πή, μὲ τὴ μικρὴ γροθιά της
σφιγμένη, χτυπάει τὸ τέρας
στὸ σθέρκο μὲ τόση δύναμι
ὥστε ἀκούγεται ἓνα ξερὸ τρί-
ξιμο.

Ὁ Τσιπιτοίπ κλονίζεται
καὶ σπαρταράει, γρυλλίζον-
τας σιγανά ἀπὸ τὸν πόνο. Μὲ
ἄγριες κινήσεις τῶν χεριῶν
του, ξεκολλάει ἀπὸ πάνω του
τοὺς Ὑπερανθρώπους, κάνει
μερικὰ θήματα πρὸς τὰ πέρα καὶ
σταματάει σαλεύοντας τὸ
κορμί του μπρὸς πίσω.

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς...
Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποὺ συνέρ-
χεται σχεδὸν ἀμέσως, ἐτοιμά-
ζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ
Τσιπιτοίπ μαζί μὲ τὰ παιδιὰ
του. Συσπειρώνεται, λυγίζει
τὰ γόνατά του καί... σταμα-
τάει!

Μέσα ἀπὸ τὴ ζούγκλα,
πρὸς τὰ δεξιὰ, ξεπροβάλλει
κάτι ποὺ οὔτε ἡ πιὸ τολμηρὴ
φαντασία θὰ μπορούσε ποτὲ
νὰ ἐπινοήσῃ!

Ἐνα γιγάντιο ἀγκασθὸ
τέρας προχωρεῖ πρὸς τὸ μέ-
ρος τους. Εἶναι ἀπαίσιο στὴν
ὄψι. Μοιάζει μὲ τεράστιον
σαῦρα, ποὺ ὅμως ἡ οὐρὰ της
εἶναι τρεῖς φορές μεγαλύτε-
ρη ἀπὸ ἓνα βόα!

Τὸ κεφάλι τοῦ τεράτος εἶ-
ναι τόσο μεγάλο, ὥστε μὲ
δυσκολία μπορεῖ νὰ περάσῃ
ἀνάμεσα στὰ δέντρα! Δὲν εἶ-

ναι κεφάλι σαύρας. Είναι κεφάλι... άετοῦ καὶ θρίσκειται στην ἄκρη ἑνὸς λαιμοῦ τόσο ψηλοῦ, ὥστε θυμίζει καμηλοπάρδαλη!

Τὸ ἀπίθανο αὐτὸ τέρας, θὰ δίζει γοργὰ μὲ τὰ μεγάλα λεπιδωτὰ πόδια του, ποὺ ἔχουν μακρὰ χοντρά καὶ μυτερά νύχια, σὰν χαυλιόδοντες ἐλφονταί!

Ὁ Κοντοστούπης, πάνω στὸ δέντρο, τρέμει σὰν ξερόφυλλο ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Τί εἶναι αὐτό; μουρμουρίζει ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦν μεταξύ τους σὰν νὰ τὸν ἔχει πιάσει πυρετός. Τί εἶ-

Καὶ ὁ γίγαντας Τσιπιτοῖπ ἔπιασε τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ αὐτί!

ναι; "Ὁχι! Δὲν εἶναι τίποτα! "Ὁχι, ἡ καρδούλα μου! Δὲν εἶναι τίποτα! "Απολύτως τίποτα! Δὲν παραδέχομαι πὼς ὑπάρχει ἓνα τέτοιο πλάσμα! "Ἀρνούμαι νὰ τὸ παραδεχθῶ! "Ἄν παραδεχθῶ πὼς ὑπάρχει, θὰ πάθω συγκοπή! "Ὁχι!

**Στὰ νύχια
τοῦ Τέρατος**

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-

ΠΟΣ καὶ τὰ παιδιὰ του ἔχουν μαρμαρώσει μπροστὰ στὸ φριχτὸ αὐτὸ θέαμα. "Ἐχουν ξεχάσει πιά τὸν Τσιπιτοῖπ, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ στέκεται πρὸ πέρα σαλεύοντας τὸ κορμὶ του μπρὸς-πίσω. Τὸ κανιγύργιο αὐτὸ πλάσμα, τὸ ἀπίστευτο τέρας, ποὺ εἶχε κάνει τώρα τὴν ἐμφάνισί του, κάνει τὸν Τσιπιτοῖπ νὰ φαίνεται ἀκίνδυνος καὶ χωρὶς καμμιά σημασία.

— Παιδιά!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. "Απογειωθῆτε! "Ἀφήστε με μόνο!

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τους, ποὺ τὰ παιδιὰ δὲν ὑπακούουν στὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα τους. Δὲ θέλουν νὰ τὸν ἀφήσουν μόνο νὰ παλαίψη μὲ τὸ πρὶ φριχτὸ τέρας, ποὺ εἶχε γεννήσει ὁ κόσμος!

— "Ὁχι, πατέρα!, λέει ἡ Ἀστραπή. Θὰ μείνουμε κοντά σου! Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της. Τὸ γιγάντιο τέρας μὲ τὸ κεφάλι ἄετοῦ, τὸ λαιμὸ καμηλοπάρ-

Ὁ Κοντοστούρης ἄρπαξε τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή.

δαλης, τὴν οὐρά θόα, τὸ κορμὶ σαύρας καὶ τὰ νύχια—χαυλιόδοντες, ἀφήνει ἓνα κράξιμο σὰν ὄρνιου καὶ ἐπιτίθεται!

Ποτὲ ἄλλοτε, στὸ διάστημα τῆς περιπετειώδους ζωῆς τους, ποτὲ ἄλλοτε, στὸν ἀγῶνα τους ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν εἶχαν συναντήσῃ δυνατότερο καὶ ταχύτερο ἀντίπαλο!

Τὸ θηρίο, μὲ κινήσεις τόσο γοργές, ὥστε κάνουν τὰ μέλη του νὰ μὴ φαίνωνται σχεδόν, ἄρπάζει τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τὰ τεράστια χαυλιόνυχά του. Τὴν ἴδια στιγμή,

ἡ μακρὰ χοντρή οὐρά του τυλίγει τὸ κορμὶ τῆς Ἀστραπῆς καὶ τὸ τρομερὸ ράμφος του, ποὺ τὸ ἀνοιγμά του ξεπερνάει τὰ δυὸ μέτρα, ἄρπάζει τὸν Κεραυνό!

Τὰ χαυλιόνυχά τοῦ τέρατος πιέζουν ἀσφυκτικὰ τὴ μέση καὶ τὸ στήθος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, κάνοντάς τον νὰ πονῇ ἀβάσταχτα καὶ ἀποσπῶντας του κραυγές πόνου.

Ἡ Ἀστραπή, τυλιγμένη ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ θηρίου, νοιώθει τὰ κόκκαλά της νὰ τρίζουν καὶ τὴν ἀνάσα της νὰ κόβεται, ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς συσπᾶται μὲ ἀγωνία ἀνάμεσα στὰ δαγκανάρια του!

Ἡ θέσι τους εἶναι κρίσιμη. Καταβάλλουν καὶ οἱ τρεῖς ἀγωνιώδεις προσπάθειες γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ τέρατος καὶ νὰ τὸ χτυπήσουν σὲ κανένα εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ σώματος του, μὰ δὲν τὸ κατορθώνουν, γιατί τὸ θηρίο τοὺς κρατᾷ ψηλὰ καὶ τὰ πόδια τους δὲ βρίσκουν πάτημα γιὰ νὰ δώσουν φόρα στὸ κορμὶ τους!

Ἐπάνω στὸ δέντρο, ὁ Κοντοστούτης θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται:

— Μανούλα μου! Πᾶνε οἱ Ὑπεράνθρωποι! Πᾶνε οἱ φίλοι μου! Πάει ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁ σωτήρας μου, ὁ Κεραυνὸς ὁ φιλαράκος μου καὶ ἡ Ντιάννα τὸ ὁμορφο κοριτσάκι! Τί νὰ κάνω, Θεέ μου; Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσω; Ἀχ, γιατί νὰ μὴν εἶμαι πιά γίγαντας; Θὰ ὠρμούσα ἐναντίον τοῦ θηρίου καὶ θὰ τὸ τσάκιζα στὴ μέση! Θὰ τὸ ἔκανα κιμά! Θά...

Γυρίζει καὶ κυττάζει πρὸς τὸν Τσιπιτσιπί. Βλέπει τὸ τερατάκι, πού εἶχε γίνει γίγαντας, νὰ παραπατάει πάντα στὸ ἴδιο μέρος, ζαλισμένο ἀκόμα ἀπὸ τὸ χτύπημα πού εἶχε δεχτῇ.

— Τσιπιτίπ!, τοῦ φωνάζει σπαρακτικὰ. Τσιπιτσιπάκι μου! Ἡ μάλλον... Τσιπιτσιπάρε μου! Βοήθησε τοὺς φίλους μας! Τί σκληρὴ καρδιά εἶναι αὐτὴ πού ἔχεις! Βοήθησέ τους καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νά... σὲ ἀφήνω νὰ μὲ δέρῃς κάθε μέρα!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, πού λικνίζοταν ἐκεῖ μπρὸς πίσω ζαλισμένος, ὁ Τσιπιτσιπί ἔνοιωθε ἕνα περιεργο συναίσθημα. Ἐνοιωθε τὸ μῖσος τοῦ γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ νὰ σέβηνη σιγά-σιγά! Ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει πὼς ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ τρομεροῦ πρῶν ἀφέντη του, τοῦ ἐγκληματικοῦ ἀνθρώπου μὲ τὶς χίλιες μορφές!

Κυττάζει γύρω του, βλέπει τὸν Κοντοστούτη κουρνιασμένο σ' ἕνα δέντρο καὶ τοῦ χαμογελάει φιλικὰ. Βλέπει ἔπειτα τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὰ παιδιὰ του νὰ παλεύουν μὲ τὸ τρομακτικὸ ἐκεῖνο τέρας καὶ ἡ ψυχὴ του πλημμυρίζει λύπη καὶ συμπόνια γιὰ τὸν κίνδυνο πού διατρέχουν!

Ἀποφασισμένος νὰ βοηθήσῃ τοὺς φίλους του, ὁ Τσιπιτσιπί κάνει νὰ χυμῆξῃ ἐναντίον τοῦ θηρίου. Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ φωνὴ ἀκούγεται μέσα του:

«Μή! Δὲ θὰ τολμήσῃς νὰ ἐπιτεθῇς! Εἶσαι σκλάβος μου. Εἶσαι σκλάβος Ἐκείνου! Δὲ θὰ ἐπιτεθῇς! Θὰ ἀφήσῃς τοὺς Ὑπεράνθρωπους νὰ πεθάνουν! Τὸ ἀξίζουν, ἀκούς; Τὸ ἀξίζουν! Εἶναι ἔχθροί σου!»

«Εἶναι ἔχθροί μου!, μουρμουρίζει. Πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ πεθάνουν!»

Ἀπὸ τὸ δέντρο τοῦ ὁ Κοντοστούτης φωνάζει:

— Ἐμπρός, Τσιπιτσιπί! Ἐπάνω του! Τσάκισέ το τὸ τέ-

ρας! Τί κάθεσαι, μωρέ τερατάκι; Κρίμα στο μπόι σου! Κρίμα στο ράμφος πούχεις!.. Γιατί σταματήσεις, Τσιπιτσιπί; Δέ λυπάσαι καθόλου τὸν Ὑπεράνθρωπο, δέ λυπάσαι τὸν Κεραυνό καὶ τὴν Ἀστραπή; Δέ με λυπάσαι οὔτε ἐμένα; Εἴμαστε φίλοι σου, Τσιπιτσιπί! Πρέπει νὰ σώσης τοὺς Ὑπερανθρώπους!

«Εἶναι φίλοι μου!, λέει μέσα του ὁ Τσιπιτσιπί. Εἶναι φίλοι μου καὶ πρέπει νὰ τοὺς σώσω!»

Καὶ συσπειρώνεται γιὰ νὰ πηδήσῃ πάνω στο θηρίο, ποὺ κρατάει αἰχμάλωτους σὲ τρομερὲς λαβὲς τοὺς Ὑπεράνθρωπους, σπρώχνοντάς τους σιγά-σιγά πρὸς τὸ θάνατο!

Μὰ καὶ πάλι σταματάει. Ἡ φωνὴ Ἐκείνου λέει πάλι μέσα του:

«Στάσου! Εἶσαι δοῦλος Ἐκείνου! Μείνε ἐκεῖ πού θρίσκεσαι!»

— «Ἀχ, Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει ὁ νάνος ἀπὸ τὸ δέντρο βλέποντας τὴ μικρούλα Ἀστραπὴ νὰ σπαράζῃ ἀνοικοκλείνοντας μάτια τὰ στόμα της γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα. Πάει τὸ κοριτσάκι! Αἷμα τρέχει ἀπὸ τὴ μύτη της! Ἄγιοι Πάντες, δώστε μου κουράγιο!

Καὶ ὁ Κοντοστούτης, μπροστὰ στὸν κίνδυνο τῆς Ντιάνας, ξεχνάει τὸ φόβο του!

Κατεβαίνει γοργὰ ἀπὸ τὸ δέντρο ξεφωνίζοντας σὰν τρελὸς:

— «Ἐρχομαι! Ἐρχομαι, Ντιάνα!

Προχωρεῖ πρὸς τὸ θηρίο,

μὲ θήματα γεμάτα θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα. Σὲ κάθε θῆμα του δμως, χάνει λίγο ἀπὸ τὸ κουράγιο του καὶ νοιώθει τὸ φόβο του καὶ τὸν πανικό του νὰ ξαναγυρίζουν! Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ τὰ χέρια του τρέμουν!

Σταματᾷ εἰ, κυττάζοντας μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ ἀπίστευτο καὶ φριχτὸ τέρας. Ἡ καρδιά του χτυπάει σὰν τὰμ-τὰμ μέσα στὸ στήθος του.

— «ὦχ, ἡ καρδούλα μου!, τραυλίζει. Μ' ἐπίασε πάλι! Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα! Θεούλη μου! Χριστουλάκη μου! Ὁ Ὑπεράνθρωπος σθῆναι! Ὁ Κεραυνὸς ξεψυχαίνει! Ἡ μικρούλα Ντιάνα πεθαίνει! Θὰ πεθάνω κι' ἐγώ, ἂν πεθάνουν!... Τσιπιτσιπί! Δὲν ἔχεις, λοιπόν, καρδιά μέσα σου;

«Εἶσαι δοῦλος μου!»

ΠΟ τὰ μάτια τοῦ γίγαντα Τσιπιτσιπί τρέχουν τώρα καφετερὰ δάκρυα. Τὸ θέαμα τῶν φίλων του, ποὺ πεθαίνουν μπροστὰ στὰ μάτια του, τὸν ταράζει καὶ τὸν συγκλονίζει!

«Πρέπει νὰ τοὺς σώσω!, σκέπτεται ἀπεγνωσμένα. Πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσω! Δὲν πρέπει νὰ ὑπακούσω στὴ θέλησι Ἐκείνου!»

«Μείνε ἐκεῖ πού θρίσκεσαι!, λέει πάλι ἡ φωνὴ μέσα του. Εἶσαι δοῦλος μου!»

«Όχι!, σκέπτεται ο Τσιπιτοίπ. Δέν είμαι δοῦλος του! Θά βοηθήσω τους φίλους μου!»

Κάνει νά κινήση τὰ μέλη του, μά δέν μπορεί. Ἡ θέλησι Ἐκείνου τὸν κρατάει πάντα ἀκίνητο.

Τότε ὁ Κοντοστούπης, τρελὸς ἀπὸ λύπη καὶ ἀγωνία, κάνει κάτι παράξενο. Τρέχει κοντὰ στὸν Τσιπιτοίπ, στέκεται πίσω του, στηρίζει τὰ χέρια του στὰ μπούτια τοῦ φίλου του. (δὲ φτάνει πρὸ ψηλά!) καὶ σπρώχνει μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ὁ Τσιπιτοίπ τρεκλίζει πρὸς τὰ ἔμπρός.

Αὐτὸ ἦταν! Ἡ γοητεία Ἐκείνου πάνω στὸν Τσιπιτοίπ σπάζει. Ἡ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τίς χίλιες μορφές παύει νὰ κρατᾷ αἰχμάλωτη τὴ θέλησι τοῦ Τσιπιτοίπ!

Τὸ τερατάκι ποὺ εἶχε γίνει γίγαντας συσπειρώνεται πάλι καὶ πηδάει! Σκίζει τὸν ἀέρα σὰν καγκουρῶ καὶ προσγειώνεται στὴν πλάτη τοῦ θηρίου!

«Μή!, λέει ἡ φωνή Ἐκείνου μέσα του. Μή! Εἶσαι δοῦλος μου!»

— Εἶμαι ἐλεύθερος!, φωνάζει δυνατὰ ὁ Τσιπιτοίπ. Καὶ νά ἡ ἀπόντειξι!

Τραβάει πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κατεβάζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι πάνω στὸ σθέρκο τοῦ θηρίου.

Τὸ μεγάλο ράμφος τοῦ Τσιπιτοίπ χώνεται βαθειὰ στὸ κορμὶ τοῦ τέρατος καὶ πρα-

σινοκόκκινο αἷμα ἀναπηδάει ἀπὸ τὴν πληγή!

Βογγώντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀνὰτριχιαστικὰ, τὸ θηρίο ἀνοίγει τὰ δαγκανάρια του καὶ ὁ Κεραυνὸς πέφτει χάμω καὶ μένει ἐκεῖ, στὸ χῶμα, ἀνασαίνοντας μὲ δυσκολία, μὲ ὀλόκληρὸ τὸ κορμὶ του ἐξαντλημένο καὶ πονεμένο.

Μὲ κεραυνοβόλα γρηγοράδα καὶ χωρὶς τὰ χαυλιόνυχά του καὶ ἡ οὐρά του νὰ παρατήσουν τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὴν Ἀστραπή, τὸ τέραςιο ἀέτισιο κεφάλι τοῦ τέρατος γυρίζει γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Τσιπιτοίπ!

Μὰ ὁ γίγαντας μὲ τὸ ράμφος πουλιοῦ περίμενε τὴν κίνησι αὐτὴ καὶ ἀντιδρᾷ γοργά. Σκύβει ἀπότομα, ἀποφεύγει τὸ χτύπημα τοῦ θηρίου καὶ κάνει νά ἐπιτεθῇ. Εἶναι ἄτυχος ὅμως. Τὸ πόδι τοῦ γλυστρᾷ πάνω στὰ λείπια τοῦ τέρατος καὶ ὁ Τσιπιτοίπ χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει! Πέφτει μπροστὰ στὸ θηρίο καί, πρὶν προλάβῃ νὰ σηκωθῇ, τὸ τρομερὸ κεφάλι τοῦ τέρατος κατεβαίνει μὲ ὀρμή!

Ὁ Κοντοστούπης ξεφωνίζει ἀπὸ φρίκη καὶ κλείνει τὰ μάτια του. Ὁ... ἄσπονδος φίλος του ὁ Τσιπιτοίπ εἶναι χαμένος!

Κάποιος ὅμως ἀγρυπνᾷ καὶ σώζει τὸν Τσιπιτοίπ. Ὁ Κεραυνὸς, ποῦ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ, τινάζεται πρὸς τὰ πάνω σὰν βολίδα, ἀρπάζει τὸ θηρίο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ

εφαρμόζει μιὰ εξαρθρωτική λαβή ζιού-ζιτσου!

Τὸ κορμὶ τοῦ θηρίου σπαρταράει ἀπὸ τὸν πόνο. Τὰ χαιλιόφυλά του ἀνοίγουν καὶ ἡ οὐρά του χαλαρώνει, ἀφήνοντας ἐλεύθερους τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὴν Ἀστραπή.

Καὶ τότε κάτι ἀπίστευτο γίνεται. Καθὼς ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ κόρη του εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ χυμῆξουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὸν Κεραυνό, τὸ θηρίο ἀλλάζει μορφή! Γίνεται ἕνα μακρόστενο, φίδι, ξεγλυστράει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κεραυνοῦ καὶ σέρνεται γοργὰ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους!

Ξεμακραίνει λίγο καί, πρὶν οἱ Ὑπεράνθρωποι δράσουν ἐναντίον του, ἀλλάζει πάλι μορφή καὶ γίνεται Ἐκεῖνος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές καὶ τὸ μαῦρο μανδύα!

Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του καὶ μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ ἀπερίγραπτο μῖσος καὶ φαρμακερὴ κακία, γυρίζει καὶ ἀντιμετωπίζει τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὰ παιδιὰ του!

Ἡ τρομακτικὴ δύναμις τῆς θελήσεώς του συγκεντρώνεται στὰ μάτια του καὶ ἐκτοξεύεται πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο χτυπώντας τον στὸ στήθος καὶ κάνοντάς τον νὰ ὑποχωρήσῃ βογγώντας ἀπὸ πόνο!

Ἐπειτα, τὰ μάτια του ἐξακοντίζουν τὴν ἀόρατη δύναμι πρὸς τὸν Κεραυνό καὶ τὴν Ἀστραπή, κάνοντάς τους κι

αὐτοὺς νὰ ἀνακόψουν τὴν ἐπίθεσί τους!

Τὰ μάτια Ἐκεῖνου στρέφονται τώρα ἐναντίον τοῦ Τσιπιτσιπ. Μὰ ὁ Τσιπιτσιπ εἶχε ὀρῇ στὸ μεταξύ τὸν καιρὸ νὰ δράσῃ καὶ νὰ ὀρμήσῃ!

Τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ πρῶην ἀφέντη του εἶναι ἀπέραντο! Θέλει νὰ βυθίσῃ τὸ ράμφος του μέσα στὸ ἐγκληματικὸ στήθος του καὶ νὰ ἀποσπάσῃ τὴ μαύρη του καρδιά!

Μὰ δὲν προλαβαίνει. Ἐκεῖνος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές, ἡ πιὸ ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία ποὺ ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος, χάνεται! Χάνεται ὡς καπνὸς ποὺ διαλύεται στὸν ἀέρα!

Χάνεται καὶ ἡ θαθειά, ὑπόκωφη φωνὴ του λέει ἄγρια:

— Τὸ τέλος δὲν ἦρθε ἀκόμα! Θὰ ξαναῡσανηθεῖ. Ὑπεράνθρωπε, καὶ τότε...

Γιὰ μερικὲς στιγμές, οἱ φίλοι μας μένουν ἀσάλευτοι καὶ σιωπηλοὶ κυττάζοντας τὸ σημεῖο ὅπου, λίγο πρὶν, σκόταν Ἐκεῖνος.

Ξαφνικά, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούτη:

— Μὰς ξέφυγε πάλι! Ἄχ, Ἐκεῖνε! Τί νὰ σοῦ κάνω πού... μὲ εἶχε πιᾶσει ἡ καρδιά μου! Ἀλλοιῶς, τίποτα στὸν κόσμον δὲ θὰ σὲ γλύτωνε ἀπὸ τὰ χέρια μου! Θά...

Ὁ Τσιπιτσιπ χάνει τὴν ὑπομονή του: "Ἐχει βαρεθῇ πιὰ ν' ἀκούῃ τοὺς ψευτοπαλληκαρισμοὺς τοῦ Κοντοστούτη.

Πηγαίνει κοντὰ του καὶ

τόν... άρπάζει από τὸ αὐτί!

— Κοντοστούπη!, τοῦ λέει άγρια. Μάζεψε τὴ γλῶσσα σου καὶ τὴ φαντασία σου, γιατί σὲ θαρέθηκα πιά! Ἀκούς;

Ὁ νάνος τρέμει μπροστά στὸ γίγαντα Τσιπιτσιπί. Γίνεται χλωμός καὶ ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατὰ ἀπὸ τὸ φόβο.

— Ἀ... ἀκούω!, τραυλίζει.

— Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θά στέκεσαι σούζα μπροστά μου!, λέει ὁ Τσιπιτσιπί. Θά κρατᾶς τὸ στόμα σου κλειστὸ καὶ θά κάνης ὅ,τι σοῦ λέω!

— Κα... κα... κα... καλά!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Θά κρατῶ τὸ στόμα μου κλειστὸ καὶ θά κάνω ὅ,τι μοῦ λές! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

— Θά μέ λές κ ὀ ρ ι ο . Τ σ ι π ι τ σ ι π καὶ θά ὑποκλείνεσαι ὅταν μέ χαιρετᾷς! Θά...

Τὰ λόγια πνίγονται στὸ λαρύγγι τοῦ Τσιπιτσιπί. Ἀρχίζει νά... μικραίνει! Τὰ χτυπήματα, ποῦ εἶχε δεχτῆ ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους, φέρνουν τώρα τὸ ἀποτέλεσμά τους!

Μικραίνει, κονταίνει, στενεύει, ζαρώνει καί, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς γίνεται πάλι ὁ παλιὸς Τσιπιτσιπί, μὲ μισὸ ἀπὸ τοῦ Κοντοστούπη!

Ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ θριάμβου, ὁ Κοντοστούπης ρίχνεται ἐπάνω του καὶ τὸν άρπάζει ἀπὸ τὸ ράμφος!

— Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς, ἀναιδέστατο τερατάκι, θά στέκεσαι σούζα μπροστά μου!, γρυλλίζει. Θά κρατᾶς τὸ στόμα σου κλειστὸ καὶ θά κάνης ὅ,τι σοῦ λέω! Χό, χό, χό!

Καὶ άρχίζει νά τὸν καρπαζώνει μέ μανία!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῆ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 23) οἱ δυὸ πρῶτοι τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» (τεύχη 1—8 καὶ 9—16).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιά τὶς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξωτερικὸ ἐπιδάρυνσις γιά ἔξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιά ὅσους θέλουν νά δέσουν τὰ τεύχη τους, βιβλιοδετικὰ ἐκάστου τόμου δραχ. 5.000.

Ἄγαπητοί μου ἀναγνῶστες,

Ὅσοι ἀπολαύσατε τὴν περιπέτεια αὐτὴ καὶ γελάσατε ἢ πλημμυρίσατε ἀπὸ ἀγωνία μὲ τὰ συναρπαστικὰ ἐπεισόδια τοῦ Κοντοστεύπη καὶ τοῦ Τσιπιτοίπ, δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὴν ἐπομένη περιπέτεια, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχομένη Τρίτῃ μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Καμμιὰ ἀπὸ τὶς προηγούμενες περιπέτειες ποὺ ἔχετε διαβάσει δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μ' αὐτὴ σὲ εὐχῆ, ἀγωνία, γέλιο, πλοκή καὶ φαντασία! Θὰ θαυμάσετε ἐκεῖ τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τὸν Κοντοστεύπη στὸν πόλεμό τους ἐναντίον μιᾶς ἀλλόκοτης φυλῆς, τῆς φυλῆς τῶν Διαμάντάνθρωπων!

Διχὸς σας
Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
"Ηρώικων Περιπετειών"

Τυπογραφεία: Γερμανού Παλαιών
Πατρών 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαί Έσωτερικοι:

Έτησία δραχ. 110.000

Έξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαί Έξωτερικοι:

Έτησία δολλάρια 7

Έξάμηνος δολλάρια 4

Άριθ. 21 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τα προηγούμενα τεύχη πωλούνται
στά προσωρινά γραφεία του «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Αθήναι
(Άνοικτά 8 1)2—1 1)2 καί 5
—7 1)2, πλην των άπογευμάτων
Τετάρτης καί Σαββάτου.)

Έμβάσματα καί έπιταγαί: Γεώρ-
γιόν Γεωργιάδην, Σφίγγος 38
(Μακρυγιάννη) Αθήναι

Άριθμός τηλεφών. 36-373

Έκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφίγγος 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Υπεράνθρωπε, S. O. S. Ή
Γη κινδυνεύει!	11) Οι Άετοι έξορμούσι
2) Οι Τερατάνθρωποι έκδικού-
ται.	12) Τò Τραίνο του Θανάτου
3) Τò κυνήγι των Ίπταμένων
Δίσκων.	13) Στη Χώρα των Τρελλών
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	14) Ό προδότης παγιδεύεται.
5) Οι Ούρανοξέστες καταρρέουν.	15) Ό Κεραυνός ύποτάσσει τη
Ζούγκλα!
6) Οι Υπάνθρωποι έξοντώνονται.	16) Ό Πέτρινος Κύκλωπας.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων.	17) Άστραπη, ή Κόρη του Ύ-
περανθρώπου.
8) Ό Μαύρος Θεός Θανατώνει	18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού.
9) Κεραυνός, ό Γυιός του Ύπε-
ρανθρώπου.	19) Ό Άρχων του Κόσμου.
10) Στά δόντια του Λιονταριού.	20) Ό Τρόμος των Ώκεανών.
	21) Βασιλιάς των Έρυθροδέρ-
μων.

Όλοι οί φίλαθλοι διαβάουν τήν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ήΧΩ

Τήν Μεγαλυτέρα καί Έδκυροτέρα
Καθημερινή Αθλητική Έφημερίδα

